

Harlequin

Yasemin

BEYAZ DİZİ

Kitap Huzami
Tarama Dzida75
Düzenleme Ser_reS

CENNET BAHÇESİ

Kitap Huzamı
Tarama Düzida75
Düzenleme Ser_reS

Kimberly: Avustralya'nın yüzbinlerce kilometrekarelik, bakir ve üstünde sadece ilkel yaşam barındıran toprakları...

King's Eden: Doğa harikalarıyla çevrili, son derece lüks ve bir o kadar da pahalı bir otel...

Nathan King: Dayanılmaz çekiciliği, kararlılığı ve güçlü karakteriyle karşılaştığı her kadını etkileyebilecek bir erkek...

Derin bir gönül yarasından ve uğradığı ağır haksızlıktan kaçan Miranda Wade tüm bu olağandışı kavramlar arasında yolunu bulup, mesleki yeteneklerini ortaya koyabilecek miydi?

SAHİP HAK 05 05

BİRİNCİ BÖLÜM

Evli bir adamın metresi olmak! Asla kabullenemezdi böyle bir şeyi.

Miranda dişlerini yine gıcırdatmaya başladığını hissedince biraz gevşemeye çalıştı. Bobby Hewson'u ve onun evlenmeye karar vermesine rağmen sevgililerini elde tutabileceğini düşünecek kadar kibirli olduğunu ne zaman düşünse, aynı şeyi yapıyordu zaten.

Ama o serserinin Sidney'e yapacağı bir sonraki ziyaretinde yatağını ısıtacak başka bir hanım bulması gerekiyordu.

"İçkiniz, Miss Wade."

Miranda gülümseyerek, hostesin önündeki küçük masaya içki servisi yapışını izledi. Yeni işverenin birinci sınıfta ayrılmış bölümünde yolculuk etmesi gerektiğini düşünmesi hoştu doğrusu. Hostese, "Teşekkür ederim," dedi. İçkinin sinirlerini biraz yatıştıracağını umuyordu.

Hostes gözleri ilgiyle ışıdayarak Miranda'nın kucığındaki kitabı gösterdi. "King's Eden ile ilgili galiba. Oraya mı gidiyorsunuz?"

Miranda kitaba baktı. Elizabeth King o kitapçığı, aralarındaki iki yıllık sözleşme imzalandıktan sonra ailenin geçmişi hakkında fikir edinmesi için vermişti. "Evet, oraya gidiyorum," dedi. "Siz de gitmiş miydiniz?"

"Bir kez gitmiştim. Kimberly'de, King ailesi tarafından işletilen efsanevi bir yerdir. Aile aslında hayvancılıkla uğraşmış, ama o doğal parkı turizme açmışlar ve içine bir de otel yapmışlar."

"Otelde kaldınız mı?"

Hostes, "Konaklama kısmında kalmadım," dedi ve güldü. "Çok pahalı bir yerdir. Granny Gorge'deki bungalovlarda kalıp, arada sırada ana bölümün restoranlarına gitmiştik."

Miranda kendi kendine, *Bungalovlar, otel odaları ve kamp alanları*, diye anımsattı. Bir de tamamı çok lüks süitlere ayrılmış beş yıldız ötesi bir bölüm vardı. Ve hepsini de iki yıl süreyle o yönetecekti. Hostese dönüp, "O yolculuktan hoşlanmış mıydınız?" diye sordu.

"Hem de çok hoşlanmıştım. Darwin'e kadar gitmeye değmişti doğrusu. İnanamayacağınız kadar çok kelebek vardı. Dimdik yarlardan akan çağlayanların beslediği bir göletin turkuvaz sularında bile yüzdük. Büyük bir mutlulukla anarım hep o tatili."

"Yani tavsiye edersiniz."

"Hem de kim sorarsa. Gorge'deki mağaraları gezip Aborjinlerin kayalara kazıdığı resimleri görmeyi sakın ihmal etmeyin."

"Etmeyeceğim. Teşekkürler." Hostes uzaklaşırken en azından birilerinin King's Eden'e gitmiş olmaktan memnuniyet duyduğunu düşünüyordu. Kendisiyse o genç hanımla aynı coşkuyu paylaşamıyordu doğrusu. Regency otelleri zincirinde kalsa, Sidney'deki genel müdür yardımcılığının ardından denizaşırı bir göreve atanacağı kesin gibiydi. Ama bunun için Bobby ile arasının iyi olması gerekiyordu. O ise evleniyordu ve söylediğine göre, bunu sadece iki otel zincirinin birleşmesine katkıda bulunmak için istemeyerek, bir ölçüde mecburen kabul etmişti.

Bu da yalandı elbette.

Aslında gazetelerde çıkan ve Fransız nişanlısıyla çekilmiş resmindeki samimiyet ve mutlu ifadeye bakılırsa, o alçak kendisine uzun zamandan beri yalan söylüyordu. King's Eden'in teklifi tam zamanında yetişmiş, Bobby'nin orada kalması için yaptığı bir sürü huzursuz edici girişime son vermişti. Yeni işinin en önemli yanı, Bobby'nin etki alanından uzakta olmasıydı.

Yudumladığı içkinin de etkisiyle biraz daha gevşedi. Elizabeth King'in sorduğu bir soruya verdiği cevap kesinlikle doğ-

ruydu. Bir bağlantısı olup olmadığını sorulduğu zaman, "Tam anlamıyla özgürüm, Mrs.King," demişti. "Hayatım sadece bana ait."

Gerçekten öyleydi ve King's Eden'de de öyle olmaya devam edecekti.

"Bana bir şeyi lütfen açıkla mısın, anne? Neden bir kadın seçtin?"

Çünkü senin bir kadına ihtiyacın var.

Susan Butler sonunda yaşamından çıktığına göre, artık ondan daha uygun bir kadın aramaya başlayabilirsin.

Elizabeth King bu düşüncelerini yüksek sesle dile getirmemişti. En büyük oğlunun sesinden, yüzünden ve salona girdiğinden beri yaptığı sabırsız hareketlerden anladığı kadarıyla, onun Miranda Wade ile kuracağı ilişki başlangıçta pek de sıcak olmayacaktı.

Aslında tesisleri yönetmek Tommy'nin, hayvan üretim istasyonlarıysa onun işiydi ve Nathan bu iki iş arasına kesin bir çizgi çekmişti. Genelde kendi dünyasını kendisine saklayan bir insandı. Elizabeth'e göreyse bunun artık değişmesi gerekiyordu. Otuz beş yaşına gelmişti ve evlenme zamanı neredeyse geçiyordu. Sırayı kendisinden küçük kardeşlerine aktararak bundan kurtulamazdı. Babası Lachlan'ın genlerinden nasibini en fazla alan oydu ve Elizabeth bunun mutlaka torunlarına da geçmesini istiyordu.

Oğlunun sorusuna uzun bir sessizlikten sonra, "Tesisleri idare etmek için en uygun özelliklere sahip olan kişiyi seçtim," diye cevap verdi. "Kadınların yöneticilik yetenekleri konusunda olumsuz önyargıların olduğunu da bilmiyordum."

Nathan annesine ters ters baktı. "Mesele o değil. Evli bir çiftte karar kıldığımızı sanıyordum."

"Evliliğin sağlam ve kalıcı olacağını nereden bilecektik. Ayrıca bunu daha önce denedik." Son yöneticileri eşinden boşanma tehlikesi belirince işi bırakıvermişti.

"Bence bir erkekte karar kılman daha doğru olurdu."

Elizabeth omuz silkti. "Erkek başvuru sahipleri beni yete-

rince etkilemedi. Hepsi de benim tarzıma göre fazla yumuşak kalıyordu."

"Bu hanım çelikten mi yapılmı ya ni?" Nathan'ın dudakları gerilmişti. "Öyle olduğunu umarım. İşleri düzeltmek için beni bir daha işimin başından buraya çağırma yın. Senin Bayan Çelik'in elinden tutmak gerekirse bunu Tommy yapsın bundan böyle."

"Bunu bana değil yeni yöneticimize kendin söyle istersen."

"Bu ne demek şimdi?"

"Miranda Wade'nin bir erkeğin eline yapışarak iş gören kadınlardan olduğunu hiç sanmıyorum." *Ve bu da sana üstüne gitmekten kendini alamayacağın bir meydan okumadır, canım oğlum.*

Nathan, "Azgın bir feminist demek ki," diye homurdandı. "Tam da pohpohlanmaktan hoşlanan otel müşterisinin karşısında bulmak isteyeceği bir tip desene!"

"On iki yıllık konuk ağırlama deneyimi olan birisi onlara nasıl davranacağını bilir." Elizabeth yola kulak kabarttı. "Zaten buna onu görünce sen kendin de karar verebilirsin. Bu Tommy'nin arabasının sesi değil mi?"

Nathan gözlerini devirerek, "Tommy bugün formundaysa kadının gözü zaten şimdiden kimseyi görmüyordur," diye söyledi.

Elizabeth için için güldü. Ortanca oğlu Tommy beğenilmekten hoşlanır ve karşısına çıkan her güzel kadınla flört ederdi. Bu yönde çok etkili teknikler geliştirdiği de belliydi, ama bu kez eli boş döndüğünden kesinlikle emindi. Miranda Wade'nin yeşil gözlerindeki ışıltılar, üstüne bulaşan o tür flört girişimlerinden havuzdaki bir ördek kadar kolaylıkla sıyrılabilceğini açık açık belli ediyordu. O gözler insanın dışına değil, bir yolunu bulup içine bakan türdendi.

Elizabeth odadaki koca bedenini alabilecek tek koltuğa rahatça oturan Nathan'a göz attı. O da her kadının şansını denemekten kendini alamadığı, ama çoğunun eli boş döndüğü bir meydan okuma unsuruydu. İkisinin çatışmasını izlemek ilginç olacaktı.

Miranda arabanın yaklaştığı iki yapıyı o sabah havadan görmüş, ama o kadar farklı olabileceklerini hiç düşünmemişti.

Otel binası çok modern bir tasarıma sahipti ve buna uygun malzemeye yapılmıştı. Aileye ait tarihi evinse, bambaşka bir anlayışla yapıldığı hemen belli oluyordu. Bir kilometre kadar ötedeki alçak bir tepenin üstünde derin kökleri olan bir kavramı vurgular gibi dikiliyordu.

Miranda yüreğinin sızladığını hissetti. O kökler bir aileyi çağırıyordu. Kendisinin hiç sahip olamadığı bir şeyi yani. On altı yaşına gelir gelmez, yaptığı gençlik hatasını ve onu terk edip giden adamı anımsattığı için kendisine fazla sevecen yaklaşamayan annesinin evinden ayrılmış, o zamandan beri de bir evi olmamıştı. İlk çalışmaya başladığı günden o yana otel lojmanlarında kalıyordu.

Kendi yaşamıyla o kadar derinden çelişen bir tarzla karşı karşıya gelmek garip bir duyguydu doğrusu. Önünde arabadan indiği yapı son derece büyüktü ve her ayrıntısıyla birbirine ve geleneklere saygın bir aileyi yansıtıyordu. Tommy yanına gelince, "Bina ne zaman yapılmış?" diye sordu.

"Yüz elli yıl kadar önce. Buraya gelen ilk King kardeşlerden birisi olan Gerald buna benzer bir yapıyı Quinsland'da görüp çok beğenmiş ve hem tasarımda, hem de malzemede ondan esinlenmiş. Malzemenin tamamı da Wyndham'dan gelmiş zaten."

Miranda o kişi için paranın hiç önemli olmadığını biliyordu. Aileyi anlatan kitapçıktan ilk kuşakların altın madeni işlettiğini öğrenmişti. "Çok etkileyici," dedi.

"Eskilerde birçok amaca hizmet eder şekilde kullanılmış. Ülkenin bu tarafı hala boş, ama o zaman insanlar, binlerce kilometre yolu hiç bina görmeden gidermiş. O nedenle de, geçen her yolcuyu ağırlamak adettenmiş."

"Hoş bir gelenek."

Tommy güldü. "Havayolu taşımacılığı bu geleneği öldürmüş, ama ben hiç şikayetçi değilim doğrusu."

Miranda onun uçak ve helikopter kiralayan bir şirketi olduğunu biliyordu. Aslında okuduğu kitapçıkta yazmayan, ama

kendisinin onu görür görmez kavradığı bir şey daha vardı. Tommy King iflah olmaz bir kadın avcısıydı ve bunun için gerekli donanıma sahipti. Dalgali siyah saçlar, atletik beden, yakışıklı yüz ve o seksi gülümseme bu konuda işini epey kolaylaştırıyor olmalıydı. Bunu fark eder etmez tedbirlerini birbiri ardından almaya başlamıştı. İşle zevki asla karıştırmamak gibi katı bir ilkeyi bugüne dek korumuştur.

Tommy, "Ama burası artık beyaz bir fil gibi," dedi. "Ender bulunan, büyük, ama görüntüsünden başka işlevi olmayan bir yer." Başını iki yana salladı. "Konuklar bu yapıda kalmak için normal ücretin üç katına bile razıdır herhalde. Ama kardeşim Nathan tuğla bir duvar gibidir."

"Aile yaşamının mahremiyetini korumaya çalışması güç anlaşılır bir şey değil bence."

"Evli olsa bunu ben de anlardım. Nathan tek başına yaşıyor bu koca evde."

"Ben annenizin de burada kaldığını sanıyordum."

"Her zaman değil. Annem genelde Broome'deki inci yetiştirme çiftliğinin başındadır." Tommy duralayıp gülümsedi. "Ama sizi karşılamak için dün geldi buraya."

Miranda'nın içindeki gerilim artmıştı. Öyleyse akşam yemeğinde masadaki tek kadın kendisi olmayacaktı ve Elizabeth King de ortamı kendi istediği gibi yönlendirecek kadar dirayetli bir kadındı. "Çok nazik bir jest," diye mırıldandı.

Birlikte evin önündeki basamakları çıktılar. "Bir kardeşiniz daha var, değil mi?"

"Jared ailenin madencilik kolunun başında. Şu anda da Hong Kong'da sanırım." Kapıyı açıp Miranda'nın geçmesi için yana çekildi.

Miranda içeriye girince kendisini bir galeride sandı. Çok geniş olan holün duvarları yağlı boya portreler ve fotoğraflarla doluydu. Buna aile tarihini yansıtan silahlar ve eski eşyalar da eklenince ortaya sanki küçük bir müze çıkmıştı. Tommy dosdoğru salonun ucundaki kapıya yürüyünce onu izledi.

Girdikleri geniş mekana bu kez daha fazla Asya havası hakimdi, ama önceki salonun dekoruyla bu anlayış arasında çok hoş bir geçiş yapılmıştı. Miranda gözlerini bir saniye için etraf-

ta dolaştırırken, deri koltuklardan birisinden bir adamın doğrulduğunu gördü. Adam ayağa kalkışını tamamladığı zaman karşısında o zamana dek gördüğü en yapılı kişiyi bulmuştu. Boyu iki metreye yakındı ve omuzlarının genişliği de bu ölçüyle uyumluydu.

Miranda omurgasından aşağıya doğru anlam veremediği bir ürpertinin indiğini hissetti. Karşısındaki kişinin fiziksel varlığı görmezden gelinemeyecek kadar baskındı. Dahası son derece yakışıklıydı. Yüz çizgileri granitten oyulmuş gibi sert, ama çok düzgündü. Geriye taranmış düz siyah saçları ve hoş kıvrımlı dudakları ona en az Tommy kadar büyük bir çekicilik veriyordu. Ama ondaki playboy tavırlarından bu adamda hiç eser yoktu.

Miranda üstüne dikilen buz mavisi gözlerin etkisiyle yerine çakılmış gibiydi. Neyse ki, Elizabeth King imdada yetişti.

"King's Eden'e hoş geldiniz."

Hemen oymalı bir koltukta oturan yaşlı kadına döndü. "Burada olmak benim için hem büyük zevk, hem de ayrıcalık, Mrs.King. Davetiniz için çok teşekkür ederim."

Kadının koyu renk gözleri tatminle parladı. "Büyük oğlum Nathan ile tanıştırayım sizi. Bu hanım Miranda Wade, Nathan. Yeni tesis yöneticimiz."

Nathan olduğu yerde sessizliğin insanı gelecek kadar uzamasını sağlayarak bir süre hareketsiz kaldı, ardından ona doğru bir adım attı. Miranda elini ona uzatırken karşısındaki adamın her şeye hakim ve sahip olmaya alışmış biri olduğunu kavramıştı bile.

İKİNCİ BÖLÜM

Nathan derin bir şaşkınlık içindeydi. Hayatı boyunca birçok güzel kadınla karşılaşmıştı, ama hiçbirisi karşısındaki kadar çarpıcı değildi. Miranda Wade saçının ucundan ayak parmaklarına kadar her kadının öyküneceği şekilde yaratılmıştı.

Her şeyden önce, neredeyse Tommy kadar uzun boyluydu ve bu da boyunun bir metre seksen santime yaklaştığı anlamına geliyordu. Üstelik ayağındaki şık sandaletler topuksuzdu. Saçları doğal olduğu hemen anlaşılan dalgalarla omuzlarına kadar dökülüyor ve içinde sarının, bal renginden platin beyazına kadar birçok tonunu barındırıyordu. Yüzü klasik bir kusursuzluk örneğiydi, ama çenesindeki hafif gamze ona bambaşka bir hava vermişti.

Ozenle seçilmiş giysisi hatlarını ortaya tam olarak vursa da, vücudunun da son derece biçimli ve oranlı olduğunu anlamak için üstün zekalı olmaya hiç gerek yoktu. Nathan onun kişiliğinin de dış görünüşü kadar etkileyici olup olmadığını düşünerek elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mr.King."

"Üretim istasyonundaki çocuklar bile bana Nathan der. Siz de öyle yapın lütfen. İşletmede herkes ilk adları kullandığına göre benim de size Miranda diye hitab etmeme umarım izin verirsiniz."

"Elbette." Miranda elini hafifçe çekerken bunu olması gerekenden bir saniye önce yaptığının farkındaydı, ama avucunun içinden tüm benliğine yayılan sıcaklığa daha fazla dayanamazdı.

Nathan da onun elini çekmekte acele ettiğinin farkına var-

mıştı. Onu etkilemiş olmaktan ötürü gizli bir memnuniyet duyarak, "Annem şampanya içiyor," dedi. "Siz ne alırsınız?"

"Bir bardak su yeterli."

Nathan kardeşine de ne içeceğini sorup ara kapıdan geçerek bilardo odasındaki bara yürüdü. Bir taraftan da Miranda'nın aceleyle getirilecek bir kadın olmadığını düşünüyordu. Tommy günün büyük kısmını onunla geçirmişti. Kardeşi, onu tanıdığı kadarıyla mutlaka bir takım girişimlerde bulunmuştu. Acaba o yeşil gözlerde bir ilgi ışığı yaratmayı başarmış mıydı?

Elinde bardaklarla geri dönünce, Miranda'nın annesine yakın bir koltuğa yerleşmiş olduğunu gördü. Dönüp gülümsemiş ve yanındaki sehpaye bakmıştı. Bardağı sehpaye bıraktı.

"Çok teşekkür ederim."

Nathan dönüp onlardan epey uzaktaki bir kanepede oturan Tommy'nin yanına gitti. Birasını verirken, Miranda ile annesinin duyamayacağı bir sesle, "Seçimden memnun musun?" diye sordu.

"Sen memnun musun?"

"İş senin işin."

"Bence çok uygun bir seçim." Ağzının kenarını hafifçe bük-müştü. "Tüm dikkat ve ilgisi işe yoğunlaşmış."

Nathan yerine dönerken, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

Miranda akşam yemeğindeki menü, yenmesi dert yaratacak şeylerden oluşmadığı için mutluydu, çünkü Kingler ile yediği ilk yemeğin de testin bir parçası olduğunu biliyordu. Masanın başında oturan adamın gözardı edilemez varlığına karşın bu deneyden de başarıyla geçti.

Nathan, yemek boyunca sadece birkaç kelime konuşmuştu, ama Miranda onun kendi söylediği her sözcüğü çok iyi dinlediğinin farkındaydı. Dahası, her sorusunu, kendisine sorulanlara verdiği yanıtları sistematik şekilde dosyalar gibi bir ilgi gösteriyordu ona.

Yemek, mobilyasının tamamen yakın kısmı cilalı maun olan bir salonda, Miranda'ya Nancy olarak tanıtılan orta yaşlı bir

kadın tarafından dağıtılmıştı. Miranda üstü sedef işlemeli Çin işi dolaplara ve diğer muhteşem aksesuara bakar bakmaz, sadece yemek salonun olması gerektiği gibi tutulması için birkaç personele ihtiyaç olduğunu düşünmüştü.

Elizabeth yemeğin ortalarına doğru, "Bence Miranda'nın çevre turlarına sezon iyice hızlanmadan başlaması daha doğru olur," dedi.

Tommy yüzünü buruşturdu. "Sam'in bileği hala iyileşmedi."

Miranda konuta ait helikopterin pilotu olan Samantha Connelly ile tanışmıştı. Hoş bir genç hanımdı, ama Tommy'nin koltuk değneğine mahkum olması üstüne yaptığı şakalara oldukça ters cevaplar veriyordu.

Nathan, "Ben yarından sonra Bungle Bungle Çiftliği'ne uçuyorum," dedi. "Miranda da isterse benimle gelebilir."

Tommy ağabeyine döndü. "Sen mi?"

Nathan ona çok doğal bir öneriye aşırı tepki göstermiş gibi baktı. "Bir sorun mu var?"

"Orada haziran ortasından önce bir hareket olmaz ve daha mart ayındayız. Sezon öncesinde otel işlerine yardım edeceğin konusunda anlaşmıştık seninle."

"Kalmak için gitmiyorum oraya. Park korucusu Sarah King'in yerel Aborjin kabileleriyle ilgili günlüğünü okumak istedi. Onu bırakıp döneceğim."

Elizabeth King memnun bir ifadeyle, "Öyleyse sen de Nathan ile gidebilirsin, Miranda," dedi.

Miranda'nın kaşları çatılmıştı. "Buraya daha bugün geldim ve her şeyden önce tesisi tanımak isterim. Ayrıca sezon için yapılan rezervasyonlara da bakmam gerek."

"Bence en doğrusu fırsat varken gitmen." Elizabeth King'in sesi önerinin biraz ötesinde bir otorite içeriyordu sanki. "Böylece bu konu için Samantha'nın, ya da Tommy'nin pilotlarından bir başkasının zamanını kullanmamış oluruz. Bence böyle si çok daha ekonomik."

Miranda'ya göre de öyleydi, ama iri bedeninin her tarafından erkeklik yayılan bir adamla küçücük bir helikopterin içine tıklamak oldukça tehlikeli gelmişti ona.

Elizabeth oğluna dönüp, "Yine şafakla mı çıkacaksın yola?" diye sordu.

"Öyle olması en iyisi."

Miranda onların ayrıntıları düzenlemesini sessizlik içinde dinlemeye koyuldu. Kimse kendisine ne yapmak istediğini sormuyordu. Varlıklı olmanın getirdiği kibirdi bu ve Miranda bunu yaşamaya alışmıştı.

Nathan ona dönüp, "Öğlene kadar otele dönmüş olmam gerek," dedi.

"Benim için de uygun. Teşekkür ederim."

"Otel konusunda ne düşünüyorsun? Bugüne dek hep kent otellerinde çalıştığını biliyoruz. Öğleden sonra gezip gördüğün kadarıyla bir fikir edinmiş olman gerek."

"Konaklama birimleri çok iyi planlanmış. Yapının konumu ve diğer üniteler için de söylenecek fazla şey yok. Her şey gerçekten birinci sınıf."

Nathan ona bir kaşını kaldırarak baktı. "Kentten ve seni bekleyen daha ilginç işlerden vazgeçtiğin için pişmanlık falan duymadın mı hiç?"

Miranda gülerek başını iki yana salladı. "Tam tersine, burası benim için yepyeni bir dünya."

"Ama birçok insan alışkın olduğu eski dünyasına sıkı sıkıya sarılır."

"O birçoğundan biri olsaydım, beni bu göreve uygun bulmazdınız."

"Öyleyse buraya macera, ya da farklı bir şeyler yaşama peşinde gelmedin."

"İnsan isterse o tür şeyleri her yerde bulabilir. Benim beklentilerim farklı."

"Umarım burada tüm istek ve beklentilerin karşılık bulur."

"Bu dediğin olabilse, burada tesisin isminin çağrıştırdığı gibi krallara layık bir cennet bahçesi yaratmış olurdunuz."

Nathan bu sözlerle içtenlikle gülünce, Miranda kendisini bir girdabın içinde bulur gibi oldu. O gülüşün benliğinde bıraktığı etki gerçekten de daha önce hiç rastlamadığı türdendi. Kanındaki adrenalin artarken, yüreği de deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Nathan yüzünde çok hoş bir gülümsemeyle, "Herkes kendi cennet bahçesini kendisi yaratır," dedi.

"Keşke diğer insanların beklentilerine karşılık vermek de o kadar kolay olsaydı. Bu dünyanın en güç şeyidir ve gerçekleştirmeye çalışırken kendi cehennemimizi de yaratabiliriz."

"Öyle bir şey olursa arkamı dönüp yürür gidersin."

"Bu onların tavrına saygı duymasını da sağlar mı?"

"Bu saygıyı ancak sen kendin oluşturabilirsin onlarda."

"Ama ben senin kadar yapılı değilim, Nathan."

Nathan bir kez daha güldü. "Yine de bedensel etkiden daha fazla işe yarayabilecek kıvrak bir akla sahipsin."

"Teşekkür ederim."

"Benim sana teşekkür etmem gerek. Tek başıma geçireceğim bir sürecin sıkıntısını gidereceksin."

Miranda'nın boğazı tikanır gibi oldu. Karşısındaki dayanılmaz derecede çekici adam bu sözleri iki gün içinde yapacakları kısa yolculuğu kastederek gibi söylemişti, ama asıl kastettiği sanki önlerindeki iki yıldır.

Tommy, "Bunun otelle ilgili bir iş olduğunu unutma ve iyi bir tur rehberi olmaya çalış, Nathan," dedi.

Sesinde bir gariplik vardı sanki.

Nathan King'in üstünde bıraktığı etkiden sıyrılmaya kesinlikle kararlı olan Miranda, oteldeki ilk sabahını personel toplantısına ayırdı. Otel Nisan başıyla kasım sonu arasında açık olduğu için, personelin tamamı henüz işbaşı yapmamıştı.

O bölgeyi tam olarak tanıımıyordu ve Islak Dönem olarak adlandırılan yağmur sezonunu hiç yaşamamıştı, ama havanın sıcaklığına bakılırsa, Avustralya'nın en kuzey ucu, aralık ile nisan ayları arasında ziyaret edilemeyecek kadar sert bir iklime sahipti.

Tesisin tamamı konukların rahatının ve konforunun eksiksiz olacağı şekilde tasarlanmıştı. Dekor da konaklama için ödenen paraya acınmayacak kadar zengindi doğrusu. Lobiyi ve salonları süsleyen Aborjin objeleri ve resimleri konuklara kaldıkları yörenin tarihsel anlamda ne kadar derin kökleri oldu-

ğunu hatırlatıyordu.

Miranda personel toplantısı için özellikle lobideki salonu seçmişti. O tür toplantıların genelde yemek salonlarından birisinde yapıldığını biliyordu, ama departman şeflerinin henüz işbaşı yapmamış olmasından yararlanarak, alt düzey çalışanlara işi aslında kimin yaptığını vurgulamak istemişti. Sabah odasında hazırlanırken üstüne önce yöneticiliğini vurgulayacak açık yeşil bir bluz giymiş, ardından haki bir şort ve aynı renkte safari gömleğinde karar kılmıştı. Toplantıya gelenlerin çoğunun da aynı şekilde giyinmiş olduğunu görünce memnuniyet duydu.

Gelenlerin arasındaki birkaç erkek çalışan hariç birçok kişi ondan gençti. Bu da Nathan'ın önceki geceki sözlerine açıklık kazandırıyor. Anlaşıldığı kadarıyla, kıtanın uygarlığa o kadar uzak bir ucunda çalışmaya ancak özgürlük istekleri henüz kırılmamış olanlarla, macera arayanlar geliyordu.

Toplantının büyük bölümü Miranda'nın sorduğu sorular ve diğerlerinin verdiği yanıtlarla geçti. Kısa süre sonra en büyük sorunun iş saatleri dışında geçirilen zaman olduğu anlaşılmıştı. İzolasyon ciddi bir sosyal sorun oluşturuyordu.

Miranda'nın düşünceleri King ailesine kaydı. Onlar yüz yıllı aşkın bir süreden beri o koşullar içinde yaşıyordu. Bu da akla orasının adının çağrıştırdığı gibi cennet mi, yoksa bir cehennem mi olduğu sorusunu getiriyordu. Ama durum ne olursa olsun, kendisi için karar değiştirme zamanı çoktan geçmişti. Zorluklara göğüs gerip aralarından dikkatle sıyrılmaya gerekiyordu. Nathan'ın bir gece önce söylemek istediği de bu olsa gerekti.

Miranda personelden istediği bilgilerin tamamını aldıktan sonra toplantıya son verdi. Herkes çıkınca, geriye sadece alçılı ayağını önündeki sandalyeye uzatmış olan Samantha kalmıştı. Miranda onun da kalkmaya hazırlandığını görünce yanına yaklaştı.

"Yardım ister misin?"

"Asıl ben sana yardım etmek için buradayım. Bir de alçıyla şu zırlıttan kurtulsam!" Eğilip metal koltuk değneğini aldı.

Onun özgürlüğüne ve gururuna ne kadar düşkün olduğu-

nu fark eden Miranda yardım etmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Ayağa kalkan genç kadını incelemeye koyuldu. Kendisinden daha kısa, daha narin yapıydı, ama çok güçlü ve antrenmanlı bir bedeni olduğu ilk bakışta anlaşıyordu. Sade bir tarzı olmasına karşın, çok güzel bir kadın olduğunu gözden kaçırmak da imkansızdı.

"Böyle sürünmekten nefret ediyorum," diye söylendi. "Göklerde uçmak yerine bir ofise tıklıp kaldım."

"Ofis işi de yaptığını bilmiyordum."

"Büyük yağışlarda hiç uçuş olmadığından, sıkıntıdan patlamamak için kayıtların düzenlenmesi işine kendim gönüllü oldum. Tüm rakamları bilgisayara geçirdim ve istatistikler oluşturdum. Asistanınla sekreterin gelene kadar yardım istersen..."

"Çok memnun olurum."

"Gel öyleyse."

Miranda onun baldırına kadar çıkan koca alçıya karşın yardım almadan yürüyüşüne bakarken çok değerli bir yardımcı bulunduğunu düşünüyordu. Sam'ın iri mavi gözlerinde kendi sıkıntılarını küçümseyen, ama başkalarınınkini önemseyen bir ifade vardı. Koridorda yavaş yavaş ilerlerlerken, "Uçmaya nasıl başladın?" diye sordu.

"Bunu anımsamak bile zor. Tüm hayatım havada geçti diyebilirim." Bir an duraksamıştı. "Bu lanet olası alçı yüzünden bir süre yerde kalacağım kesin olduğuna göre, Tommy sana çoktan bir helikopter gezintisi önermiştir bile." Dönüp Miranda'ya baktı. "Çevreyi tanıman gerektiğini söylemedi mi?"

Miranda bu konuyla çok ilgilenmişti. "Neden o kadar acele etsin ki, Samantha?" diye sordu.

"Bana, sen de herkes gibi Sam de ve Tommy'nin dilinin dün bir karış sarktığını fark etmediğini sakın söyleme. Gerekli yerlerin gerektiği şekilde yaratılmış ve tepeden ayağa kadar muhteşem bir şeysin."

Kıskançlık mı?

Miranda, "Dili dediğin gibi sarktıysa bile hemen geri toplanması gerekecek. Tommy King ile iş dışında herhangi bir ilişkimiz olamaz."

"Gerçekten mi?" Sam durup ona ilgiyle bakmıştı. "Bu onun egosunda derin bir yara açacak. Ona dayanabilecek çok az kadını tanıdım."

"Onu iyi mi tanırırsın?"

"Fazlasıyla iyi hem de." Sam'ın yüzündeki gülümseme silinmişti. "Kızkardeşi gibiyimdir. Çocukluğumdan beri bu aile için çalışırım. O zaman otel daha yapılmamıştı bile."

Miranda bunun Tommy ile Sam arasındaki patron-çalışan ilişkisinin ötesine geçen samimiyeti açıkladığını düşündü. "Öyleyse Nathan'ı da iyi tanırırsın."

"Elbette." Ofislerin olduğu bölüme geçmişlerdi. Sam'ın aklıysa hala Tommy'de idi. "Seni çevreyi tanıma gezisine falan gerçekten davet etmedi mi?"

Miranda içini çekti. Bir gün sonra herkesin öğreneceği bir şeyi saklamanın anlamı yoktu. "O geziye Nathan ile çıkacağım."

"Nathan mı?" Sam bir kez daha hayrete düşmüştü. "Seni Nathan mı dolaştıracak?"

"Zaten gitmesi gerekiyormuş. Aborjinlerle ilgili bir günlük götürecekmış."

Sam bir kahkaha attı. "Nathan bunu önerdiği zaman Tommy'nin yüzünün ne hal aldığını görmek isterdim."

Miranda da neredeyse kendini tutamayıp gülecekti. Tommy'nin önceki akşam verdiği tepkinin nedeni anlaşılmıştı. Aslında pek hoş bir durum değildi ortaya çıkan. İki King kardeş arasında sıkışmak istemezdi doğrusu. Acaba ikisiyle de ilgilenmeme kararına saygı gösterecekler miydi?

Yönetici ofisine girip bilgisayarın önüne iki sandalye çektiler. Miranda konunun sonunda işe yönelmesinden ötürü belirgin bir rahatlık duyuyordu.

Sam bilgisayarı açarken, "Bir bağlantısı yok," dedi.

"Anlayamadım."

"Nathan'dan söz ediyorum. Bir süredir çıktığı kız evlendi."

"Öyle mi? Kendisini aradan çıkartılmış gibi hissediyordur herhalde." Miranda sesinin doğal olmasına özen göstermişti.

"O şekilde bir ilişki değildi. Sıradan bir çift sevgiliydi onlar. Kız kendisine uygun birisini bulunca evlendi."

Miranda dişlerini yine gıcırdattığını hissetti. Demek Nathan da onun gibi bir deneyimden geçmişti, ama hiç aldırımıyordu. Bunun nederini boşalan yeri hemen dolduracağından emin olmasıydı herhalde. O kişinin kendisi olamayacağını ona ertesi gün açıkça belli etmeliydi. Donuk bir sesle, "Şimdi biraz çalışalım," dedi.

"Elbette. Nathan hakkında biraz daha bilgi edinmekten hoşlanacağınızı düşünmüştüm."

"Gereken bilgiyi aileyi ayrıntılarıyla anlatan kitapçıktan edindim, Sam."

"İyi öyleyse." Sam'ın iri mavi gözleri bir kez daha ilgiyle parlamıştı. Monitöre dönüp, "Her şey tek bir menü altında toplandı," diye açıklamaya girişti.

Miranda ona aklını vermekte ilk anda zorlansa da, işe döndükleri için mutluydu. Nathan King kardeşinin önceki gün söylediği gibi tuğla bir duvarsa, ertesi gün karşısında dikenli tellerle sarılmış çelik bir perde bulacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nathan'ın jipi gelip önünde durduğunda, Miranda helikopter alanına geleli beş dakika kadar oluyordu. Oraya gelmek için kullandığı elektrikli bagaj arabasından çantasını alıp jipe doğru yürüdü, ama araçtan inen Nathan'ı görünce adımları yavaşlar gibi oldu.

Nathan da kendisi gibi şort ve tişört giymişti, ama bu basit kıyafet bile bedeninden yayılan erkeksi çekiciliğin insanı çarpmasına neden oluyordu. Bir elinde sırt çantası diğerinde bir şapka olduğu halde yaklaşıp, "Günaydın," dedi. "Şansımıza havada hiç bulut yok."

"Evet, hoş bir sabah olacak." Birlikte helikoptere doğru yürüdüler.

"Bungle Bungle Çiftliği ile ilgili bir şeyler okudun mu?"

"Sadece broşürde yazılı olanları."

"İyi. Uyumakta güçlük çektin mi?"

"Hayır." Bu yalandı işte. O buluşmayı düşünmekten, gözüne saatlerce uyku girmemişti. "Neden özellikle sordun bunu?"

"Ortamin sessizliği kimi zaman kentin arka plandaki gürültüsüne alışmış insanların uyku dengesini bozar. Bazıları sürekli duymaya alıştığı o sesi ve diğer yaptığı şeyleri özler de..."

Miranda, *Örneğin seks gibi mi?* diye düşündü. "Son iki gündür o kadar meşgulüm ki, ne bir ses duyacak durumdayım, ne de sessizliği. Ama personelde zaman zaman öyle bir sıkıntı izlendiği konusunda uyarıldım."

"Tanıdığım kimi kadınlar bunun sıkıntısını çekmiştir."

Miranda sesinden onun belli başlı kimi kadınları kastettiğini anlamıştı. Bir başkasıyla evlenmeyi Nathan King'in sevgilisi

olmaya yeğleyen kadının bunu yaparken nedenleri neydi acaba? Yaşamının geri kalanını bir üretim istasyonunda geçirmek istememiş miydi? Yoksa kentte yaşamayı o uçsuz bucaksız ve bakir toprakların huzuruna mı yeğlemişti? İçini çekerek, "Ama buraları vatanı olarak kabul eden kadınlar da var," dedi. "Örneğin Sam Connelly."

"Ah, Sam!" Nathan dönüp ona ironik bir bakış gönderdi. "Onun gibi fazla insan bulunmadığına inan. Ayrıca gözü Tommy'den başkasını görmez. Kardeşim de artık etrafta saçmalamayı kesip burnunun ucundaki altını fark etse iyi olur."

Sam ve Tommy. Miranda bu bilgiyi aklının bir kenarına kazıdı ve, "Belki de görmek istemediği için bakmıyor," diye mırıldandı. Kimi erkekler bir kadına bağlanmaktan kaçır.

"Kişisel deneyimin sesi mi acaba bu?"

Hem de en acısından! Miranda üstüne üşüşen anıları geriye itmeye çalışırken, soruya soruyla yanıt vermeyi seçti. "Kimberly'nin altın bölgesi olduğu doğru mu? Üstelik dünyadaki birçok ülkeden de geniş. Sen nasıl oldu da bu kadar büyük olanaklar içinde kendi altınını bulamadın?"

Nathan'ın dudakları hoş bir gülümsemeye kıvrıldı. "Altın biraz tuhaftır ve kendi kimyasal özelliklerine sahiptir. Birisinden bir kez kaçmaya başlarsa onu serseme çevirir."

Miranda onunla tanıştıktan sonra bu kimyanın çok iyi farkına varmıştı. "Belki Tommy'den de kaçıyordur," dedi.

"Hayır. O her şeyin farkında, ama ilgisini durmadan Sam'a takılarak gizlemeye çalışıyor. Diğer de aynı şeyi ona terslenerek yapıyor."

Alanı geçip helikopterin yanına geldiler. Nathan binmesi için uzanıp kapıyı açmıştı, ama Miranda olduğu yerde duruyordu. İki akşam önceki yemeği düşündü. Nathan önce hiç konuşmadan kendisini incelemiş, ardından Tommy'nin bir girişimde bulunacağını anlayınca birden harekete geçmişti. Onu yanlış değerlendirmiş olabilir miydi? Dönüp doğrudan, "Bu günkü gezintinin gerçek amacı ne, Nathan?" diye sordu. "Sam'ın duygularını korumak için kendini benimle Tommy'nin arasına mı koyuyorsun?"

Nathan ona açık konuştuğu için şükran duyar gibi bakmış-

tı. "Beni asıl ilgilendiren konu senin ona meyilli olmaman, Miranda. Ve Tommy de kolay pes etmez."

Sam da öyle demişti zaten.

"Onun yaptığı atakların seni bunalıtmamasını istemem."

"Uyarlıyorum galiba."

"Asla. Seçim sadece sana kalmış. İnsanların hayatlarına hiç karışmam. Sam incinirse üzülürüm, ama Tommy durmadan birileriyle birlikte olup bunu zaten yapıyor."

"Anladım." Miranda helikoptere doğru bir hamle yaptı, ama onun yüzündeki gülümsemeyi görünce duraladı.

"Ayrıca burada bunalacak olursan sıkıntını dağıtmak için seçeceğin kişi ben olmak isterim."

"Efendim?"

Ama ne Nathan sözlerini yineledi, ne de Miranda aslında çok iyi duyduğu cümlelerin anlamını düşünmeye fırsat bulabilirdi. Nathan uzanıp yanağını okşadıktan sonra çenesinin ucunu tutmuştu. Gözlerinde çağrı, baştan çıkartma ve istek yansıtan garip ışıltılar vardı. "Deneyelim mi?"

Miranda ne olduğunu anlayamadan kendisini çok duyarlı bir öpüşmenin içinde buldu. Öyle bir şeyi hiç beklemiyordu ve buna kesinlikle hazır değildi. Nathan'ın öpücüğü zorlama içermiyordu ve bedeninin her tarafında karıncalanmalar oluşmasına neden olmuştu. Ama Miranda buna hemen bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Öyle bir şey nereye kadar giderdi ki? Nerede ve nasıl son bulurdu?

Ellerini kaldırıp Nathan'ın göğsüne koydu, ama onu itmeyi bir türlü başaramıyordu. Tişörtün gerisindeki kaya gibi kaslardan yayılan sıcaklık avuçlarının içini yakıyordu. Elleri farkında olmadan geniş omuzlara doğru kaymaya başlamıştı bile. Miranda bunda bir kötülük olmadığını düşündü. Sonuçta zararsız bir öpücüktü nasılsa. Zorlama, güç kullanımı da içermiyordu. Kime ne zarar gelebilirdi ki bundan?

Ama Nathan'ın elleri beline doğru inmeye başlayınca durum değişmişti. Miranda içinden engellenmesi çok güç bir isteğin yükselmeye başladığını fark etti. Onu hemen durdurması gerekiyordu, yoksa patlamak üzere olan fırtına her şeyi silip süpürebilirdi. Ellerini Nathan'ın yanaklarına koydu ve onu ha-

fifçe itti.

Nathan'ın gözlerinde dayanılmaz bir bakış vardı. Yine de bir adım geriye çekilip, "Haklısın," demişti. "Bunun ne yeri, ne de zamanı." Miranda'nın yanıt vermesine fırsat tanımadan onu belinden kavradı ve bez bir bebek gibi kaldırıp helikopterin yolcu koltuğuna oturtuverdi. "Çantanı arka koltuğa atabilirsin."

Miranda yaprak gibi titremesine karşın çantayla şapkayı arkaya koymayı ve kapıyı kapatmayı başarmıştı. Bir taraftan da, "Kimya," diye mırıldanıyordu. Birden anı bir kararla elini kapının koluna attı. Helikopterden hemen inerse durumu düzeltmenin bir çaresini bulabilirdi. Salim kafayla düşünmesi gerekiyordu. Kendini iki yıl boyunca Nathan'a ve onun dayanılmaz çekiciliğine direnerek işe vermesine imkan yoktu. Nathan aklından geçenleri gerçekleştirmek için doğru yer ve doğru zamanın asla olamayacağını anlamalıydı. Bobby Hewson'un ki gibi bir tuzağa tekrar düşmeyecekti.

Ama tüm bunları düşünürken emniyet kemerini çoktan taktığını fark etti. Artık dönüş olamazdı. Kararsız bir acemi gibi görünmek istemiyordu. Nathan'ın uzattığı kulaklığı takıp mikrofону ayarladı.

Nathan, "Gündoğuşunu kaçırmak istemiyorsak hemen kalkmamız gerek," dedi ve motoru çalıştırıp bir süre ısıttı.

Miranda onun dikkatinin helikoptere yoğunlaşmış olmasından ötürü memnundu, çünkü hala konuşacak halde değildi. Aklından geçenleri ona uygun bir şekilde söylemenin yolunu nasılsa bulurdu.

Birkaç dakika sonra havalanıp yola koyuldular. Miranda da gezinin asıl amacını kendi kendisine hatırlatıp dikkatini altlarında aydınlanmaya başlayan manzaraya vermişti. Yarım saat kadar sonra kulaklığında Nathan'ın sesini duydu.

"Bungle Bungle Çiftliği'nin başlangıcı tam önümüzde."

Miranda ileriye bakınca içini çekmekten kendini alamadı. Ayer Kayası'nın fotoğraflarını çok görmüştü, ama öyle bir şeyle karşılaşacağını hiç ummuyordu. Dümdüz arazinin ortasından göz alabildiğine yükselen dev bir gökdelen sanki. Kaya anıtsal ölçekteki bir yüzey şeklinden çok, kayıp bir uygarlık ta-

rafından bırakılmış bir abide gibiydi. Etrafında bir tur attıktan sonra yükselmeye başlayan güneşin portakal rengine boyadığı topraklar üstünde yol almaya devam ettiler. Yüzey yer yer insanı şaşırtan değişiklikler gösteriyordu. Kimi yerde birden kocaman bir kubbe yükseliyor, kimi yerdeyse toprak yüzlerce metre derinliğinde bir kanyonla yırtılıveriyordu.

Miranda milyonlarca yılda oluşan yer şekillerini hayranlıkla izlerken, Nathan, "Biraz daha dolaşmak ister misin?" diye sordu.

"Lütfen!"

Nathan helikopteri çiftliğin üstünde zig-zaglar çizerek uçurmaya başladı. Yer yer kaya kütlelerinin arasına giriyor, Miranda'nın penceresiz gökdelenlerin arasında kalan caddeler üstünde uçtukları sanısına kapılmasına neden oluyordu. On dakika kadar sonra, "Programımızın gerisinde kalmak istemiyorsak inmemiz gerek," dedi.

"Tamam."

Birkaç dakika içinde bir yapı grubunun kenarındaki piste inmişlerdi. Helikopterden önce Nathan çıktı ve Miranda'nın kapısını inmesi için açtı. Bu kez bedensel olarak yardım etmeye kalkışmamıştı.

Miranda aşağıya atlarken, "Teşekkür ederim," dedi. "Fotoğraflarda gördüğümünden de, düşlediğimden de çok daha muhteşemmiş."

"Gün doğmadan kalkmaya değdi mi?"

"Hem de nasıl değdi!"

"Yola çıkarken seni helikoptere tıktırır gibi davrandıysam bağışla. Etrafı güneş doğarken görmeni istedim ve zamanımız gitgide daralıyordu. Doğa asla beklemez. Yararımıza çalışmasını istiyorsak dayattığı şeylere uyum göstermemiz gerekir."

Miranda onun bu sözlerle doğanın cinsellik üstüne olan dayatmalarını kastettiğini anlamıştı, ama aldırmadı. "Gecikmemize ben neden olmadım," dedi.

"Doğru." Nathan'ın yüzünde arsız bir gülümseme vardı. "Ama yola hemen kalkmamız gerektiği konusunda bir uyarıda da bulunmadın. Anlaşılan keşfedilecek daha birçok şey olduğundan haberin yoktu."

"Belki de kimi şeyleri çoktan keşfettiğimden öyle davranmışımdır."

Nathan keyifle güldü. "İnsanın kendisini ortasına atacağı bir gizem her zaman vardır. Bu da büyük heyecan yaratır. Öyle bir şeyi istemediğini kim içtenlikle söyleyebilir ki?"

Miranda kararlı bir sesle, "Bunlar çok romantik sözler, Nathan," dedi. "Ne var ki, aramızda romantik bir şeyler olamayacağını ikimiz de biliyoruz. İki yıllık doyurucu bir iş ilişkisini daha ön plana almaya şu anda bile başladığından eminim." Sesi birden sertleşti. "Kuralları bundan farklı olacak bir oyunda yokum ben."

"Oyun mu?"

Nathan'ın bu sözcüğü duyduğu şeye inanamaz gibi yinelemesi Miranda'yı çok şaşırtmıştı. Aklından oyun olamayacak kadar ciddi şeyler geçirdiğini söylemeyecekti herhalde. Şaşkınlığının nedeni daha önce hiçbir kadının onu o kadar kararlı bir şekilde reddetmemesinden kaynaklanıyor olabilirdi. Yepyeni bir deneydi bu onun için belki de...

Birisinin arkalarından seslenerek onları selamladığını duyunca o yana döndüler. Yaklaşan iri yarı ve sakallı adamın araya girmesi Miranda'yı çok rahatlatmıştı, çünkü konuşma gitgide tehlikeli bir yöne kayıyordu. Otuz yaşlarındaki adam yanlarına yaklaşınca Nathan onları tanıttı.

"Park korucusu Jim Hoskins. Miranda Wade yeni otel yöneticimiz, Jim." Onlar el sıkışırken kendisi de çantadan birkaç ciltli defter çıkartmıştı. "Bunlar istediğin günlükler. İyi bak onlara."

"Hiç merak etme, Nathan." Jim gerçekten de defterleri incinmelerinden korkar gibi özenle almıştı. "Bölgenin tarihi hiç bilinmiyor. Buna katkıda bulunacak her şeyin bizim için büyük önem ve değeri var."

"Kişisel günlükler tarihi fazla yansıtmaz. Büyük büyükanem Aborjinlere merak sarmış, ama o yerlilerin beyaz bir insanı önemli geleneklerini açıklayacak kadar içlerine soktuğunu hiç sanmam."

"Bence yazdıkları yine de çok önemlidir."

Miranda da aynı düşüncedeydi, ama daha bir dakika önce

fena halde terslendiği bir adamdan aile günlüklerini istemeye cesaret edemedi.

Jim, "İçeriye gelin," dedi. "Kahve ikram edeyim size." Gülmüseyerek Miranda'ya dönmüştü. "Buraya ilk gelişin mi?"

"Evet. Muhteşem bir yer." Tam yapılardan birine yönelmişlerdi ki, Nathan'ın sesiyle durdular.

"Korkarım zamanımız çok kısıtlı, Jim."

Miranda gerilmişti. Nathan kendisiyle yalnız kalmak için neden o kadar acele ediyordu ki?

"Miranda'ya Katedral Geçidi'ni göstermeye söz vermiştim. Darılmazsan kahveden vazgeçelim. Yanımdaki termosta var zaten."

Jim omuz silkti. "Zamanınız olmaması kötü." Yolun kenarına park edilmiş büyük arazi aracını gösterdi. "Anahtarlar üstünde."

"Sağol, Jim. Hemen gitsek iyi olur."

Miranda onu izlerken kendisini neyin beklediğini merak ediyordu. Nathan park korucusunun on dakikalığına bile aralarına girmesine izin vermediğine göre onunla yalnız kalma konusunda epey sabırsızdı. Nathan'ın açtığı kapıdan teşekkür ederek geçip araca yerleşti.

Az sonra en ufak bir uygarlık izi bile görülmeyen topraklarda ilerlemeye başlamışlardı. İçinde yol aldıkları dünya, Miranda'nın daha önce yaşadığından çok farklıydı. Aslında zaman ilerledikçe yanında oturan adamın da öyle olduğunu daha iyi anlıyordu. Ortada bir oyun varsa, bunu idare eden Nathan King idi. Onun dünyasında oynanan, kuralları onun tarafından koyulmuş bir oyundu bu.

Bunun bilincine varmak Miranda'nın omurgasından aşağıya bir ürperti inmesine neden oldu. O akşam yemeğindeki, helikopterdeki ve şimdi de arabarın içindeki sabırlı bekleyiş... Evet, Nathan'ın bir şey beklediği kesindi, ama bu ne olabilirdi ki?

Nathan sonunda, "Sen haklıydın," dedi. "Sana romantizm sunamam ben. Bunu daha önce yaşadım ve her seferinde eli boş çıktım. Altını bulamayan insanın nasıl serseme döndüğü konusundaki sözlerimi anımsa." Sesi sanki acı içeriyordu. "Et-

rafına bak," diye devam etti sözüne. "Benim yaşamım bu topraklara sıkı sıkıya bağlı. Burada yeteri kadar uzun süre yaşarsan, hayatın temel gereksinimler düzeyine indirgenir. Bu nedenle temel gereksinimlere olan saygım büyüktür. Ve onları paylaşmayı çok anlamlı bulurum."

Miranda kaşlarını çattı. Nathan haklıydı. Temel gereksinimlere saygı duyulmaz ve bunlar paylaşılmazsa oralarda yaşamak gerçekten imkansız hale gelirdi.

"Ve şimdi seninle aramızda çok temel ve birbirine dönük bir şey olduğuna inanıyorum."

Miranda içinden insanın seks olmadan da yaşayabileceğini düşündü. Bu yaşamda kalmanın kurallarından birisi değildi ki. Yine de suskunluğunu korudu ve camdan dışarıyı seyretmeye devam etti.

Ama Nathan'ın sözleri daha bitmemişti. "Erkeklerle kadınların senin dünyanda oynadığı oyunlarla hiç ilgilenmiyorum," dedi. "Tutamayacağım sözler vermem ve açık davranmaktan hoşlanırım. Bana evet demeni bekliyorum. Senin de beni istediğini biliyorum çünkü."

Son sözcükler Miranda'nın ona hızla dönmesine neden olmuştu. "Yok öyle bir şey!"

"Sen istediğin kadar inkar edebilirsin bunu. Öyle davranmak için nasıl bir nedenin olduğunu bilmiyorum, ama gerçeklerin bu şekilde değiştirilemeyeceğinin bilincindeyim."

"Son metresini yatağa atmak için de aynı yöntemi mi kullandın?"

"Metres mi?"

Nathan'ın sesindeki belirgin dehşet Miranda'nın sözlerine dikkat etmediği için kendisine öfke duymasına neden olmuştu. Yutkunarak tekrar önüne döndü, çünkü Nathan'ın üstüne diktiği gözlerdeki lazer keskinliğindeki bakışlara direnmesine imkan yoktu.

"Buraya nasıl bir noktadan çıkışla ulaştığını bilmiyorum, ama ben evli değilim. Evli olsaydım da, bu birlikteliğim beni metres aramaya yöneltmeyecek kadar sevdiğim ve saydığım bir kadınla olurdu."

Miranda metres sözcüğüyle sevgili sözcüğü arasında o kadar derin anlam farkı olduğunu o zamana dek hiç düşünmemişti.

"Ayrıca evlilik kurumuna saygı duyarım ve senin duymamanı üzüntüyle karşıladım."

Onun kendisi konusunda vardığı acı yargıdan rahatsız olan Miranda, "Kusura bakma öyleyse!" diye mırıldandı.

Ama Nathan'ın sesi de iyice keskinleşmişti. "Ne oldu sana?" diye sordu. "Birlikte olduğun adam senin uğruna karısını terk etmeyi kabul etmedi mi? King's Eden'deki işi kabul edip binlerce kilometre öteye tabanları yanmış gibi koşmanın nedeni bu mu?"

Nathan gerçeğe o kadar çok yaklaşmıştı ki, hissettiği aşağılanma Miranda'nın boynuna kadar kızarmasına neden oldu. Bunu Nathan da fark etmişti. "Senin peşinden koşup gelmesini bekliyorsun belki de," diye devam etti saldırıya. "Bu da beni nedensiz reddetmeni açıklıyor doğrusu."

"Bunlar seni ilgilendiren şeyler değil, Nathan."

"Haklısın. Adam koşup gelir, sen de kontratı tek yönlü feshedip onunla gidersen, sorun Tommy'nin ilgilenmesi gereken bir hale gelir."

Miranda ona öfkeyle döndü. "Öyle bir şey yapacağım falan yok! Ayrıca ardarda yaptığın varsayımlardan da hiç hoşlanmadım."

"Kapıyı sen açtın."

"Ve şimdi de kapatıyorum. Umarım bu kararıma saygı gösterirsin." Miranda üstüne dikilen mavi gözlerin bedenindeki tüm enerjiyi emdiğini hissetti. Nathan'ın kendisini bu şekilde zorlamaya hiç mi hiç hakkı yoktu.

Aslında kendisinin de metres sözcüğünü kullanmaya hakkı yoktu. Ama Bobby'nin niyeti ortaya çıktığından beri bu kavramı kafasından bir türlü atamıyordu. Ayrıca Nathan da birlikte olma isteğini açık açık ortaya koyarken seksten başka bir şeyin sözünü vermemişti. Bu durumda tavrının Bobby'ninki-ne olan tek farkı metres sözcüğünün tam içeriğinde yatıyordu.

Miranda hayattan ve doyurucu bir ilişkiden bundan çok daha fazlasını beklediğini düşündü. Birlikte olacağı kişiyle her şeyi paylaşmalı, o kişiyle her anlamda eşit olmalı ve beraberliğin evlilikle sonuçlanabileceğini düşünmeliydi. Efsanevi King ailesinin efsanevi oğlu Nathan King bu görünümün çok dışındaydı doğrusu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Metres!

Kamp alanına yaklaşırlarken sözcük hala Nathan'ın beyininde yankılanıyordu. Miranda Wade hakkında o kadar yanılmış olması tuhaftı doğrusu. Kadın sadece ilk düşündüğü gibi azılı feministin teki değil, evli erkeklerle birlikte olmaktan kaçınmayan pervasız tiplerden birisiydi. Aslında onun kadar güzel ve çekici olan her kadın birçok varlıklı erkeğin ilgisini çeker ve birçok erkekte karısıyla olan ilişkisi ne olursa olsun öyle bir metrese sahip olma isteği yarattı. Miranda'nın da bundan yarar sağladığı kesindi. Geçen akşam yemeğinde giydiği elbise ünlü bir modacının elinden çıkmış gibi değil miydi?

Kendisini King's Eden'e atarak birlikte olduğu son erkeğin gönlünde oluşturduğu mengeneyi biraz daha sıkmayı amaçladığı kesindi. Belki de ülkenin en pahalı konaklama tesisinin kendisi için uygun bir av sahası oluşturacağını düşünmüştü. Sütlerin kiminin geceliği bin dolar düzeyindeydi ve orada kalabilecek kişinin de milyoner statüsünde olması gerekirdi. Öyle bir yerde yöneticilik yapan kişi de onlara yaklaşmakta güçlük çekmezdi elbette. King's Eden belli niyetler taşıyan birisi için kent otellerinden çok daha verimliydi.

Nathan onun hakkında düşündükleri ne olursa olsun, aralarında güçlü bir kimyasal çekim kurulduğunu biliyor ve bundan da hiç hoşlanmıyordu. Kadının beklentileri kendi yaşam anlayışıyla taban tabana zıt olduğuna göre onu düşünmek bile zaman kaybından başka bir şey değildi.

*Kendine gel be adam! Yüzleş gerçeklerle! O başka bir erkeğin ar-
tığı!*

Çadırların ve genel amaçlar için kullanılan karavanların olduğu açıklığa gelince arabayı olması gerekenden daha sert bir frenle durdurdu.

"Buradan öteye yürüyerek gideceğiz. Yüzünü yıkamak istersen..."

"Teşekkür ederim." Miranda bu kez onun kapıyı açmasını beklemeden aşağıya atlamıştı. Banyo işlevi yapan karavana doğru yürürken kendi kendisine lanetler yağıdırıyordu. Adama koyduğu kalkanın ötesine geçme fırsatı tanınmasa o tatsız konuşmaya katlanmak zorunda kalmayacaktı. Vardığı nokta harikaydı doğrusu. Patronu konumundaki kişi kendisi hakkında bir sürü yargı sahibi olmuştu.

Üstelik kendisini savunamamıştı ve savunamayacaktı da.

Karavana girip yüzüne su çarptı ve kurulandı. Saat daha yeni yeni sekize geliyordu; önünde onunla geçirmesi gereken en az dört saat daha vardı. İcini çekerek şapkasını kafasına geçirdi ve dışarıya çıktı. "Ben hazırım."

Nathan ona bakınca başındaki geniş kenarlı kovboy şapkasıyla çok daha çekici olduğunu düşündü. "Bu taraftan gideceğiz."

Miranda hiçbir şey söylemeden onun peşine takıldı. Aslında Nathan'ın rehberliği olmasa daha rahat ilerleyecekti, çünkü adamın temposu çok yüksekti. Bir taraftan ona ayak uydurmaya çalışırken, bir taraftan da gitgide daha dik eğim kazanan yolda bastığı yere dikkat etmek gerçekten güç oluyordu.

Yol bir süre sonra içinde oldukları yarığın duvar gibi dik yamacının dibine ulaştı ve iyice daralarak yükselmeye başladı.

Nathan onun zorlandığını hissedince, dönüp, "Benim bastığım yerlere basmaya gayret et," dedi. Hava da ısınmaya başlamıştı ve çevrede hiçbir gölgelik yoktu. Miranda'ya bir kez daha baktı. Tökezlemeden ilerlemesine karşın gömleği sırtına yapışmıştı, ama yardım istememekte direniyordu.

Miranda ise, Nathan'ın rehberliği olmadan tırmanma konusundaki düşüncesini çoktan değiştirmişti. Tırmanış o şekilde biraz daha devam edecek olursa, dayanmasına imkan yoktu ve iniş daha da zorlu geçeceği benziyordu. Kritik bir geçişte bastığı yerin sağlamlığını yanlış değerlendirince olan oldu.

Bir ayağını ileri atmak için kalmış, tüm yük geride kalana binmiş, bastığı kaya parçası yerinden ayrılıvermişti. Çığlık atmaya bile fırsat bulamadı, ama Nathan garip bir seziyle o anda ona doğru dönmüştü bile. Hemen kollarını uzattı ve onun kendisine tutunmasını sağladı.

Miranda, Nathan'ın o kadar ani tepki verdiğiğine inanamıyordu. Güçlü iki elin koltuk altlarına girdiğini hissetti ve bir anda kendisini havada buldu. Nathan onu en ufak bir çaba bile göstermeden olduğu yerden alıp yanına taşıyivermişti. Ayağı güveni zemine dokununca da bırakmadılar birbirlerini. Miranda'nın diri göğüsleri şimdi Nathan'ın çelik kasları üstünde eziliyordu ve karınları birbirine yapışık haldeydi.

Miranda bir an için aralarından kısa devre yapan bir sistemdekine benzer elektrik atlamaları olduğu sanısına kapıldı. Bundan emin değildi, ama içine baktığı gözlerdeki ışıltılar cinsel isteğin apaçık belirtisiydi. Kendisinininkilerden de aynı şeyin okunuyor olabileceği düşüncesiyle bakışlarını ondan kaçırdı. Bu davranışı Nathan'ın kollarını bırakmasına ve bir adım geri çekilmesine yol açmıştı.

"Bastığın yere dikkat et. Bir kez daha böyle kayarsan şansın bu kez bu kadar iyi gitmeyebilir."

Miranda şapkasını kıpkırmızı bir yüzle çekiştirdi. "Kurtardığın için teşekkür ederim." Bacakları pelte gibi olmuştu, ama bunun tırmanışın yorgunluğuyla hiç ilgisi yoktu. Olabildiği kadar enerji topladı ve dikkatini yeniden başlayan yürüyüşe yoğunlaştırmaya çabaladı. O gezinin amacı, Nathan King ile kırtırtırmak değil işti.

Biraz daha tırmanınca bir köşeyi dönmüşler ve bambaşka bir manzarayla karşı karşıya kalmışlardı. Miranda oraya neden Katedral Geçidi dediklerini şimdi anlıyordu. Çevresindeki kayaların renkleri birden değişmiş, kırmızının turuncuyla, yeşilin neftiyle ve bejin siyahla yaptığı çarpıcı karışımlar sunmaya başlamıştı.

Birden bir ses duyup durdu. Duvarlarda, kayaların üstünde yansıyorak yayılan, yaşadıkları gezegene ait değilmiş gibi bir temposu olan hiç alışılmadık bir sestti bu.

Onun kendisini izlemeyi kestiğini fark eden Nathan yü-

zünde sabırsızlık içeren bir ifadeyle dönüp beklemeye koyulmuştu.

Miranda, "Sen duymuyor musun o sesi?" diye sordu.

Nathan başını olumlu anlamda salladı gözlerinde bu kez de muzip bir bakış belirmişti.

"Nedir bu?"

"Mağara duvarı önünde çalınan bir *didgerido*. Bir sonraki dönemde ne olduğunu göreceksin. Albert turistlere bir gösteri yapmaya karar vermiş olmalı."

Albert mi?

Miranda sözü edilen şeyin bir Aborjin müzik aleti olduğunu biliyordu. Orada hala Aborjinler olabilir miydi? Adımlarını hızlandırarak Nathan'ı izledi ve kayaların oluşturduğu köşeyi döndü.

Aynı anda da olduğu yerde kalakaldı. Kanyonun sonuna gelmişlerdi. Bir duvarına tırmanarak ilerledikleri yarık gerçekten de katedral kadar büyük bir mağarayla sona eriyordu. Mağaranın yan duvarlarındaki pürüzsüz kayalar yukarıya doğru metrelerce yükseliyor, orada hafifçe öne eğilerek tavanı oluşturan arkadaki kayayla birleşiyordu. Tabandaysa kumla çevrelenmiş esrarlı bir gölet vardı.

Göletin gerisindeki düz kayaların üstüne oturmuş olan altı kişi, kendisini elindeki flüte benzer enstrümanı üfleyen Aborjin yerlisinin müziğine tamamen kaptırmıştı. İlkel enstrümandan çıkan notalar taş duvarlarda yankılanarak yükseliyor, bir katedralde çalınan barok orgun etkisini yaratıyordu.

Çalınan müziğe bir melodi demek doğru olmazdı aslında. Ne ritm içeriyordu, ne de belli kalıplara bağlıydı. Miranda her şeye karşın o seslerin insanın içindeki bir şeylerin kalıcı şekilde değişmesine neden olacak kadar etkili olduğunu düşündü. Müzik uzun ve derinlerden gelen bir akorla sona erince, omurgasından aşağıya doğru bir ürperti iner gibi olmuştu. Dinleyici grubundan bir alkış yükselince kaşlarını çatı. Böylesi bir deneyimin ardından uzunca bir sessizliği yeğlerdi.

Nathan onun suskun kaldığını fark edince ona döndü. "Müzik alkışını hak edecek kadar iyi değil miydi?" Çıkarlarından başka her şeyi geri plana atan kadının, doğduğu toprakla-

rın geleneklerine kayıtsız kalmasına içerlemiş olmalıydı.

"Bu benim için bir konser değil, ruhsal iletişimdi."

"Öyle mi? Sana ne söyledi?"

Miranda bakışlarını onun mavi gözlerine kenetledi. "Senin dünyanı çok daha iyi görmemi sağladı. Ve bu toprakların diğer sahiplerinin dünyasını... Ve üstünde yaşayanların yüreklerinin onunkıyla uyum içinde atması gerektiğini..." Nathan'ın aldığı cevaptan etkilendiği açıktı, ama bir süre yüzüne düşünceli gözlerle baktıktan sonra dönüp yürümüşü. Miranda silkinip onu izlerken o bakışın ne anlama geldiğini düşünüyordu.

Çantalarını toparlayarak ayağa kalkan altı kişilik gruptan ayrılıp onlara doğru ilerleyen otuz yaşlarındaki adam, tur rehberi üniforması giymişti ve yüzünde hoş bir gülümseme vardı.

"İyi günler, Nathan."

"İyi günler, Albert. Bu gösterilere devam edersen turistlerden yakını kurtaramayacaksın."

Aborjin gülerken enstrümanını okşadı. "Ben sadece iyi ruhlara sesleniyorum." Miranda'ya çabucak bir göz attı. "Belki senin de ihtiyacın vardır buna."

"Belki vardır. Bu hanım Miranda Wade. Tesisin yeni yöneticisi. Albert yöre kabilelerinden birisinin seçkinler heyetindedir."

Miranda elini uzatırken, "Müzik için size teşekkür borçluyum," dedi. "Büyüleyiciydi."

Adamın koyu renk gözleri memnuniyetle ışıldamıştı. "Her zaman iyi büyü olması gerek, Miss Wade. Burada bir süre kalacak mısınız?"

"Evet."

Albert onları parmaklarının ucunu şapkasına dokundurarak selamladı ve dönerken Nathan'a, "Sen bu iyi büyülerden payını almışsın bile, yaşlı dost," diye mırıldandı.

Nathan onun arkasından ters ters baktıktan sonra Miranda'ya göletin gerisindeki düz kayaları gösterdi ve o yana doğru yürümeye başladı. Yolda dönüşü geçmiş olan küçük gruba rastladılar ve selamlaştılar.

Miranda gruptaki kadınların hepsinin Nathan'ın yanları-

na yaklaşmasıyla belirgin şekilde hareketlendiğini gözden kaçırmamıştı. Adam gerçekten çok etkileyiciydi ve ilkel bir kabilede yaşasa huzursuzluğa yol açabilirdi. İçini çekerek kendisinin de bu etkiye karşı bağışıklığının olmadığını düşündü. Keyfinin kaçmasını istemiyorsa, o sabahki gibi girişimleri her ne pahasına olursa olsun engellemesi gerekiyordu.

Elindeki çantayı düz bir kayanın üstüne bıraktı. Nathan da ondan bir metre kadar uzaktaki bir kayayı seçmişti. Miranda şapkasını çıkartıp saçlarını mağaranın insanı dinlendiren serinliğine bıraktı ve termosunu çıkartıp biraz su içti.

Nathan, "Benim termosumda kahve var," dedi. "Biraz ister misin?"

"Evet, lütfen."

Nathan aralarındaki kayayı masa olarak kullanıp seramik kupalara kahve doldurdu, ardından iki sandviç çıkarttı. "Günün temposuna dayanmak için bunlardan birisini yemen gerek."

"Bende de kavun var."

Çantalarındaki kayanın üstüne açıp bir süre sessizce yediler, ardından Miranda, "Albert sana neden *yaşlı dost* dedi. Yaşın neredeyse onun kadar."

"Bu ailenin kökenleri ilgili bir şey. Kingler bu topraklara Albert'in kabilesinden önce gelmiş. Bu nedenle hepimiz onlar için *yaşlı dost* sayılıyoruz."

"Anlıyorum." Bobby onu Hewson ailesine layık bulmamıştı ve orada da durum farklı değildi. Değişik nedenlerden de olsa King ailesiyle herhangi bir ilgisi olamazdı.

"Neyi anlıyorsun, Miranda?"

Miranda omuz silkti. "Senin buraya ait olduğunu, benimse olmadığımı anlıyorum."

"Öyleyse nereye aitsin?"

Miranda başını iki yana sallayarak bir kahkaha attı. "Hiçbir yere. Burada olabilme nedenim de bu zaten. Nerede olduğum benim için hiç fark etmiyor." Nathan'a ironik bir bakış gönderdi. "Sanırım sadece kendime ait olduğumu söyleyebiliriz."

Nathan kaşlarını çatarak gölete doğru dönmüştü. Miran-

da siyah suya bakınca varlığının da o su kadar belirsizlik içerdiğini düşündü. Göletin nereden beslendiğini nasıl bilmiyorsa, kendi kökenlerinden de o ölçüde habersizdi. Annesine evliliği çok gören babasını hiç tanımamıştı. Yarı varolmayan ailesi kökenlerine sıkı sıkıya bağlı Kingler ile karşılaştırılınca bir hiçti.

"Ve başka bir insanın bir kavrama, ya da diğerine olan bağlılık duygusunu da umursamıyorsun."

Bu kırıcı yargı Miranda'nın ona sertçe dönmesine neden olmuştu. "Sana özel yaşamımı kurcalama hakkını verdiğimi hatırlamıyorum," dedi. "Buraya sadece mesleki nedenlerle geldim ben."

"Annemi kandırmış olabilirsin, ama ben korkarım farklıyım. Geliş nedenlerini gerçekten işle sınırlasan iyi edersin. Yöneticilerimizin varlıklı müşterilerimizin metresi..."

"Yeter!" Miranda öfkeyle ayağa fırlamıştı. "Ben hayatımda kimsenin metresi olmadım! Beni bu kadar aşağılayıcı bir konumda bir kez daha anarsan bedeli çok ağır olur."

"Bu sözü ilk kullanan sen oldun. Öyle bir niyetin yoksa neden o kavrama takılıp kaldın ki?"

"Senin gibi bir başka adam yüzünden. Sen nasıl istediklerini almak için King's Eden'deki çalışma sürecimi etkileyecek gücü kullanmaya hazırsan, o da aynı imkanı elinde tutuyordu."

Bu kez öfkeyle ayağa fırlayan Nathan olmuştu. "Benim için öyle bir şey düşünmeye nasıl cesaret edersin?"

"Bu senin benim için düşündüklerinin yanında bir hiç! *Oyunda yokum* dediğim andan beri bana bir pislik parçası gibi davranıyorsun. Senin diğerlerinden farklı olduğunu neden düşünüyem ki?" Miranda'nın gözleri gururla parlıyordu. "Bir kez daha tekrarlıyorum: Bu oyunda yokum."

Bağırarcasına yüksek sesle söylenen son üç sözcük mağaranın duvarlarında yankılanmıştı. Miranda denetimini kaybettiğini fark edince eğilip çantasını toplamaya başladı, ama elleri bunu yapmasını güçleştirecek kadar titriyordu. Birden beline bir kolun dolandığını hissetti.

"Sana King's Eden'deki konumuna benden hiçbir etki gelmeyeceği konusunda söz veriyorum. Hatta bunun için ister-

sen yemin de ederim."

Miranda dönüp ona bakmadı. Bunu yaparsa Nathan'ın gözlerinin de sesi kadar içten olduğunu göreceğinden çekiniyordu.

Nathan sözüne, "Kendini tehdit altında görmene neden olduğum için beni bağışla," diye devam etti. "Amacım bu değildi."

Miranda belindeki koldan benliğine yayılan enerjiye inanamıyordu. Nabızı hızlanmış; kan, damarlarında deli gibi akmaya başlamıştı.

"Senin için düşündüğüm şeye gelince; o konuda yanıldığımı anladım ve bundan ötürü çok mutluyum. Benim yönümden gelecek hiçbir tehdit altında değilsin ve başkalarına karşı da seni elimden geldiğince koruyacağım."

Miranda yutkunarak başını sallamakla yetindi, çünkü sesine güvenemiyordu. İkisi de sessizce çantalarını toplamaya koyuldular. Kesin olan bir tek şey vardı: Nathan söz verdiği gibi kendisini rahat bıraksa bile, durum Bobby Hewson ile olduğundan çok daha güçlü Miranda için. Nathan King ne yaparsa yapsın onun varlığını yok sayamayacağını biliyordu çünkü.

O Bobby'den çok daha baskın bir kişiliğe ve çok daha etkili bir bedene sahipti.

BESİNOİ BÖLÜM

Jared'i tekrar görmek Nathan'ı çok sevindirmişti. En küçük kardeşiyle birlikte olmaktan her zaman zevk alırdı. Tommy'nin rekabetçi ruhu onda yoktu. Kendisiyle barışık, diğer kardeşleriyle yarışa girmeye gerek duymayan birisiydi o. Bu ya doğasından kaynaklanıyordu, ya da King's Eden'den uzakta yaşamasından.

Kahvaltı salonunda oturmuş Elizabeth ile Jared yaptıkları uçak yolculuğunun yorgunluğunu atarken çaylarını içiyorlardı. Nathan kardeşinin inci üretim çiftliğinde yapmayı düşündüğü değişiklikleri ölçülü bir heyecanla anlatışına dalmıştı.

Jared, "Senim işlerin nasıl, Nathan?" diye sordu.

"Her zamanki gibi. Hiçbir değişiklik yok." Aslında çok büyük bir değişiklik vardı. Nathan aklının yarısının işte, diğer yarısının Miranda Wade'de olduğunun bilincindeydi, ama bunu onlara söylemenin hiç gereği yoktu. Aslında yılın ilk aile toplantısının belki onunla tekrar yakınlaşmak için iyi bir fırsat yaratacağını düşünüyordu.

"Annem yeni bir yönetici aldığınızı söyledi. Kadınmış galiba."

"Öyle." *Hem de tüm gecelerimi işgal eden, gündüz bile bir saniye olsun aklımdan çıkmayan bir kadın.*

"İş konularında nasıl?"

"Hiç fikrim yok." Bu da yalandı. Miranda'yı gizliden gizliye izliyor, tesiste her şeyin olması gerektiği şekilde yürüdüğünü ona söylemek için can atıyordu. Aslında onun da paylaştıkları o dayanılmaz çekimi bir kenara ittiğine inanmıyordu. Öte yandan, bunun öyle olmadığını öğrenmek için ona yaklaşması

gerekliydi.

Elizabeth oğluna kaşlarını hafifçe çatarak baktı. "Miranda hakkında şu ana dek bir fikir edinmiş olman gerek."

"Neden edineyim ki? Burnumu Tommy'nin işine de Jared'inkinden fazla sokmadığımı bilirsiniz."

"Ona çevreyi dolaştıran sendin ama."

Nathan omuz silkti. "Öyle denk geldi ve üstünden altı hafta geçti. O zamandan beri onu görmedim bile." Annesinin sıkıntıyla iç çektiğini görünce gülümseyerek, "Tommy öğleden sonra gelince sizi bu konuda aydınlatır," dedi.

Elizabeth, "Ben onunkilerin dışında da görüş almak isterdim," diye mırıldandı.

"Öyleyse neden Miranda'yı akşam yemeğine davet etmiyorsun? Jared'in merakı da giderilmiş olur böylece. Sam'ı da çağır. Ona en yakın çalışan kişi o."

"Evet." Elizabeth oğluna kulaklarına yapışıp çekmek ister gibi bakmıştı. "Bunu yapacağım, Nathan. Kadınlar konusunda sen ve Tommy farklı yönlerden de olsa kesin bir duyarsızlığa sahip olduğunuza göre, o konuda görüş edinmem gerektiği zaman kendi çabalarım başvurmam daha doğru olacak."

Nathan annesinin sesindeki serzenişin farkındaydı, ama bunu Suzan konusuna yordu. Elizabeth King o konuda her şeyi bilmiyordu ve mesele tatsızlık çıkmadan kapandığı için mutluydu. İş şakaya vurmak için, "Demek Jared'in bizden farklı olduğunu düşünüyorsun?" dedi. "Senin iyi oğlun o demek."

Jared gülerken başka bir konuya geçince Nathan da rahatladı. Aklının sadece yarısını kullanabilirken annesiyle baş etmesi gerçekten güçtü çünkü. Derin bir tatminle geceyi düşündü. O gece istediği kadın konusunda biraz daha fazla şey öğrenebilecekti.

Miranda ön terasa çıktı ve her zaman aksatmadan yaptığı gibi günlük turdan dönen konukları karşılamaya hazırlandı.

Sam'ın kullandığı jipten inen John Trumbell elindeki balıkları ona doğru kaldırarak, "Şunlara bak, Miranda!" diye seslendi.

di.

Miranda koca adamın heyecanına gülmeden yapamadı. "Bunlar sezon başından beri gördüklerimin en büyükleri, John."

John'un eşi Robyn, "Şef balıkları akşam yemeği için hazırlayabilir mi?" diye sordu.

"Elbette. Size onlarla büyük bir ziyafet çekeceğiz."

Robyn dönüp onları izleyen Sam'a teşekkür etti. "Harika bir gün oldu. Helikopterle balık avına hiç gitmemiştim."

"İrmağı o kesimine gitmenin helikopterden başka yolu yok."

Robyn geziye katılan diğerlerine heyecanla, "Kıtanın bu kesiminde olmak muhteşem. İnsanın sadece kendisine ait bir dünya gibi burası."

Sam yanından geçerken Miranda'ya alçak sesle, "Sigaramı yakmak için tutuşturacak kadar çok dolara sahip olsam bana her yer öyle gelir," dedi.

Miranda hafifçe gülümsedi. Özellikle büyük süitlerde kalan konuklar geçekten de hiçbir şeyin maliyeti yokmuş gibi davranıyorlardı. Aslında otelin açıldığı o bir ay boyunca sadece ana tesiste kalanların değil, kamp yapanların da geçirdikleri tatilden son derece hoşnut olduğunu gözlemlemişti Miranda. Kanyonları keşfe çıkmaktan, su pınarlarında yüzmekten, doğayla içiçe olmaktan büyük zevk aldıkları her hallerinden belliydi.

Sam gözlerini devirerek, "Sırada yarın için ne var?" diye sordu.

"Bungle Bungle Çiftliği."

"İnince konukları teslim alması için Albert'i arayayım mı?"

"Lütfen." O çiftliği düşününce, orada Nathan ile geçirdiği sabahın anısı üstüne çöküvermişti. Aradan altı hafta geçmişti ve Nathan verdiği sözü tutuyordu. Ama sorun bu kez de başkaydı. Miranda geceleri yalnız geçen saatler boyunca kararı değişik olsa o anda neler yaşıyor olacağını düşünmeye başlamıştı. Sam'ın sesiyle kendine geldi.

"Birisi geliyor." Yaklaşan jipe dikkatle baktı. "Tommy galiba. Onu bekliyor muydun?"

"Hayır, beklemiyordum. Perşembe günü uğradı ve işleri ayrıntılarıyla görüştük."

Sam muzip bir gülümsemeyle baktı Miranda'ya. "Bugün cumartesi. Belki Tommy akşam çıkacak kimse bulamadı ve şansını sende denemeye karar verdi."

"Öyleyse hiç şans yok demektir."

Sam bir kahkaha attı. "Senin onun hakkından gelişini izlemek çok eğitici olacak. Kalıp azıcık eğlenmemin senin için sakıncası var mı?"

"Ne istersen onu yap."

Miranda aslında Tommy'nin flört girişimlerini hiç eğlenceli bulmuyordu. Sam'ın buna şahit olmak istemesi de anlaşılır gibi değildi. Nathan'ın onun duyguları hakkında söyledikleri doğruysa, kızın mazoşist falan olması gerekti. Ama belki de duygularını ancak bu şekilde bastırıyordu.

Kendisinin Nathan'a duyduğu ilgiyi bastırmak için deli gibi çalışması gibi...

Tommy arabadan inip yanlarına yaklaştı. "Nasıl gidiyor?"

"İyi."

"Annem ve Jared haftasonu için buraya geldi. Akşam evde yemeğe bekleniyorsunuz."

Miranda davetin kimden geldiğini merak ediyordu. Elizabeth'ten mi, yoksa Nathan'dan mı?

Tommy, "Kaytarmaya çalışmayın sakın," dedi. "Annemin davetlerinden kaçılmaz."

Demek Elizabeth King'in fikriydi bu. Oteldeki ve işletmenin diğer bölümlerindeki durumun ne olduğunu merak etmiş olmalıydı. Ya Nathan? O hiç merak etmiyor muydu? Altı haftadır neredeyse onun yüzünü dahi görmemişti.

Miranda, "Konuklarla kim ilgilenecek?" diye sordu.

"Onlarla akşam bir içki iç, masalarına oturt, sonra da yemeğe gel."

"Tamam, ama yediden önce kurtulamam."

"Yemek de sekizde zaten." Tommy yüzünde haşarı bir ifadeyle Sam'a döndü. "Annem masanın dengeli olması için seni de çağırdı, ufaklık."

"Ah, elbette! Elizabeth'in bunu söyleyişini duyar gibiyim."

"Ben de ona senin erkek gibi giyinmekten yemeğe gidecek bir elbise almaya gerek duymamış olabileceğini söyledim."

"Her zaman bir kenarda Jared için giyebileceğim hoş bir elbise vardır. Hatta Susan devredışı kaldığına göre belki şansımı Nathan üstünde bile deneyebilirim."

Susan! Miranda bu adı unutmaması gerektiğini düşündü. Nathan onu metres yerine koymamıştı belki, ama evlenmemişti de.

Tommy gülerken elini Sam'ın kızıl buklelerinin arasına sokup onları karıştırıverdi. "Hakkından gel onun, kızıl kafa!" Miranda'ya dönmüştü. "Gidip Roberto ile konuşacağım."

O uzaklaşırken Sam da, "Günün birinde ona kızıl kafayı göstereceğim," diye söyleniyordu.

Miranda, "Çok güzel saçların var, Sam," dedi. "Bana kalırsa Tommy onlara dokunmaktan kendini alamıyor."

Sam için çekti. "Bir erkeğin senin saçlarına hiç oğlan çocuğununkini karıştırır gibi dokunmadığından eminim."

"Ben onlarla olan ilişkilerimde senin kadar rahat değilim ve buna gıpta ediyorum." Sam'ın kendisine soru sormaya hazırlanarak baktığını görünce saatine göz attı. "Harekete geçsek iyi olur. Emirle karışık gelen davete benimle mi gelirsin, yoksa daha önce gitmeyi mi yeğlersin?"

"Seni beklerim. Yediyi çeyrek geçe jiplerden birisiyle burada olacağım."

"Sağol, Sam."

"Jared'den hoşlanacaksın."

"Bundan eminim." Ama Miranda, karnında heyecan yumrularına neden olan şeyin Jared, Tommy, ya da Elizabeth ile karşılaşmak olmadığını biliyordu.

Bu nasıl olabilirdi ki? Nathan'ı değil arzulamak, onu düşünmek bile deliliğin ta kendisiydi.

Öte yandan, duyguları yok sayılamayacak kadar belirgin ve güçlüydü. Bunu inkar etmesine artık imkan yoktu.

Onlan kapıda karşılayan Nathan değil Tommy oldu. Salona doğru ilerlerlerken Sam ile aralarında her zamanki atışma

başlamıştı bile. Ama Miranda onların birbirine takılışını duymuyordu bile. Nathan'ı görecektir olmanın verdiği heyecan sinirlerinin keman teli gibi gerilmesine neden olmuştu.

Salona girdi ve... Ve Nathan'ı göremedi. Elizabeth her zamanki yerinde oturuyordu, yandaki kanepeden de uzun boylu, genç birisi kalkmıştı. Nathan orada değildi.

Miranda olduğu yerde kalakalmıştı. Ne Elizabeth'in üstüne dikilmiş dikkatli gözlerinin farkındaydı, ne de yanbaşındaki Tommy'nin söylediği şeyleri duyuyordu. Birkaç saniye taş gibi durduktan sonra Tommy'nin dirseğine dokunuşuyla kendine geldi ve gülümseyerek Elizabeth'e döndü.

"Jared, kendini o seksi kediden birkaç saniye için kurtarırsan..."

Sam'ı kolları arasında tutan genç adam güldü. "Kıskandın mı yoksa, Tommy?"

"O yaratık pençelerini çıkartana kadar bekle hele. Ufak tefek, ama adamın canını fena yakıyor."

"Kimileri pençeyi hak ediyor, kimileri de kedi gibi mırıldanmamı sağlıyor." Sam mırıltılar çıkartınca hepsi güldü. Miranda o gece için beyazı tercih etmişti. Sam ise gözlerine çok uyan mavi bir giysi içindeydi ve gerçekten çok seksiydi.

Miranda büyük bir çaba göstererek gülümsemeyi başardı ve Jared'e elini uzattı.

"Yeni yöneticim Miranda Wade. Ve Sam'ın bu geceki kurbanı da zavallı kardeşim Jared. Tıpkı bir jet gibidir ve bu haftasonunu bizimle geçirmek için yere inmek nezaketini gösterdi."

"Hadi, Tommy! Göklerin kralı unvanının sana ait olduğunu herkes bilir. Ben sadece yolcuuyum." Miranda'nın elini içtenlikle sıkarken, "Tanıştığımıza çok sevindim," dedi.

"Teşekkür ederim, Jared. Ben de öyle." Miranda ilk anki şoku üstünden atmuş, karşısındaki kişiyi incelemeye koyulmuştu. Jared, Tommy'den uzun, Nathan'dan biraz kısa ve yapılı birisiydi. Onun gözleri de elaydı, o da diğerleri kadar yakışıklıydı.

"Umarım sevinciniz uzun ömürlü olur. Kimi insanlar ailemizi biraraya geldiği zaman ortama ağırlığını koymakla eleştirir." Kolunu Sam'ın omuzuna attı. "Sam buna alışkındır. Bizim-

le birlikte büyüdü. Sizi sıkmak istemeyiz."

Miranda gülümsedi, ama akli Jared'in söylediği şeyde kalmıştı. Ailenin toplanmasından söz etmişti. Bu durumda Nathan da onlara katılacak mıydı yani? Birden ensesindeki tüyler dikildi, duyuları acil durum konumuna geçti. Arkasını dönerken Nathan'ın orada olduğundan emindi.

Onun cüssesi karşısında bir kez daha hayrete düşmüş, elinde tepsiyle yaklaşışını çaresiz gözlerle izlemeye dalmıştı.

"Herkes şampanya kokteyli."

Miranda elini robot gibi mekanik hareketlerle uzatıp bardaklardan birini aldı. Diğerleri de içkilerini alınca Nathan kendisinininkini kaldırdı. "Birlikte geçecek hoş bir akşama."

Tommy ile Jared bu sözleri abartılı bir jestle yanıtlayınca Sam ve Elizabeth kahkahayı patlatmıştı. Nathan ise yaklaşım tam Miranda'nın önünde durdu. "Sen buzlu suyu mu tercih ederdin? İlk geldiğin gün..."

"Hayır, bu çok iyi. Teşekkür ederim." Gözlerinin Nathan'ın üstten birkaç düğmesi açık gömleğinden görünen boynuna takılıp kaldığını fark edince kendini zorlayarak onun yüzüne baktı. "Suyla kadeh kaldırmak uygun düşmezdi, değil mi?"

Nathan gülümsedi. "Nasıl istersen. Otelde işler nasıl. Her şey arzuladığın gibi gidiyor mu?"

"Şu ana dek öyle."

Nathan'ın gülümsemesi muzip bir havaya bürünmüştü. "Annem meraktan deli olmak üzere ve ben onu aydınlatacak bilgiye sahip değilim. Ama Tommy işlerin her zamankinden daha düzenli, daha kontrollü gittiğini söyledi."

"Memnun olduğumu duymak iyi. İşimi çok seviyorum."

"Annem de bunu duyduğuna sevinecek. Durumu her zaman ilk ağızdan öğrenmeyi tercih eder."

Miranda bakışlarını Elizabeth'ten yana çevirince yanakları alev alev oldu. Yaşlı kadın kendisini dikkatle inceliyordu. "Bana izin verir misin?" dedi ve ona doğru yürüdü. Az sonra sohbet dalmışlardı. İlk birkaç soru gerçekten de işle ilgiliydi, ama konuşma kısa sürede kendisinin King's Eden ile ilgili neler hissettiğine dönmüştü. Miranda iyice rahatlamıştı, ama karın kas-

larında oluşan yumruları bir türlü geçiremiyordu.

Yemek salonuna geçerken Elizabeth'in yanına düşmeyi umuyordu, ama öyle olmadı. Nathan ile Elizabeth masanın iki başına geçmiş, Tommy ile Jared de annelerinin iki yanına oturmuştu.

Tommy'nin tabiriyle dengeli bir masaydı. Miranda'ya göreyse hiç öyle değildi. Sam aileyle çok uzun zaman yaşamış olmanın rahatlığı içindeydi, ama durum kendisi için çok farklıydı. Dışarıdan gelip aralarına katılmış bir yabancıydı o. Bu duyguyu yemek ilerledikçe iyice ağırlaşmaya başlayacaktı.

Miranda gerçekten de kendisine tamamen kapalı bir dünyaya zorla girmiş gibi bir hisse kapılmıştı. Nathan'ın karmakarışık ettiği duygular ortama iyice yabancılaşmasına neden oluyordu.

Jared kentte yöneticilik yaptığı otellerle kendi tesisleri arasında ne gibi işletme farkları bulduğunu sorunca konuya dört elle sarıldı. Tommy genelde turizm üstüne bir şeyler söyleyince Sam da konuşmaya katıldı ve annesiyle babasının yeni döndüğü Arjantin'i anlatmaya koyuldu.

Nathan o sözünü tamamlayınca, "Ya senin ailen, Miranda?" dedi. "Sen bizimkinin şu anda tam ortasındasın ve Sam'inkini de tanımış kadar oldun. Ortam evini özlemene neden olmuştur."

"Pek değil." Nathan neden sormuştu ki şimdi bunu? Konuyu fazla deşmemesini söylemek ister gibi onun gözlerinin içine baktı.

Ama bu kez de Jared başlamıştı. "Onları buraya davet ettin, değil mi?" diye sordu.

Nathan'ın değişmeye başlayan bakışlarının etkisi altında kalan Miranda ona cevap vermekte gecikmişti.

Bütün gece Tommy ile oynamaktan usanmayan Sam, "Bekar erkek kardeşin var mı, Miranda," diye atıldı.

"Hayır, yok."

Sıra bu kez de Tommy'de idi. "Belki aklıbaşında kızkardeşlerin vardır."

Miranda sonunda donuk bir sesle, "Benim ailem yok," dedi.

Sam ona birden üzüntüyle irileşen gözlerle bakmıştı. "Yetim miydin yani?"

Miranda bu engizisyon sorgusunu nasıl sonlandıracağını düşünüyordu. "Yetim olarak büyümedim. Ama şu anda ailem yok."

"Ne oldu onlara? Yoksa bir kazada mı kaybettin hepsini?"

"Sam!" Nathan onun sözünü uyaran bir tonda kesmişti.

"Bağışla, Miranda. Şampanyayı fazla kaçırdım galiba. Ama sen de aileni bir sır gibi saklayıp merakımı artırıyorsun."

Miranda onun haklı olduğunu düşündü. Dahası, konuyu orada kapatmak akla başka şeylerin gelmesine de neden olabiliirdi. "Ortada sır falan yok, Sam," dedi. "Senin ve buradaki diğer herkesin tersine, benim kuşaklar öncesine dayanan bir aile geçmişim yok. Annem yetimmiş ve ben onun tek çocuğuyum. Ne babamla evlenmiş, ne de ondan sonra evlendi. Babamın kim olduğu da bana söylenmedi. Annem birkaç yıl önce öldüğüne göre bunu bilmenin artık imkanı da yok." Duralayıp gülümseyerek Sam'a baktı. "Gördüğün gibi, birkaç cümle her şeyi anlatmaya yetiyor."

Bu küçük söylevi derin bir sessizlik izlemişti. Miranda bunu bozmanın da kendisine düştüğünü düşündü. "Aile benim yaşamımda hiçbir zaman bir faktör olamadı. Ama sizlerin Connollyler ve Kingler ile ilgili anlattıklarınızı dinlemek gerçekten çok aydınlatıcıydı. Benim hiç yaşamadığım ve bilmediğim şeyler bunlar."

Bakışlarını Sam'ın utançla pembeleşen yüzünden kopartıp Nathan'inkine dikti. "Giriş holündeki fotoğraflar... Yağlıboya portreler... Aile geçmişini yansıtan yadigarlar... O şeylere bakıp, onların bir parçası olduğunu düşünmenin nasıl bir duygu olduğunu hiç tatmadım ben."

Nathan, "Ondan çok daha önemlisi var," dedi. "Seçtikleri erkeği bu topraklara kadar izleyen ve burada bir dünya yaratılmasına katkıda bulunan kadınları düşün. Örneğin Gerard'ı tanıyana dek Kalgoorlie'de öğretmenlik yapan Sarah'ı. Yazdığı güncelyi okursan ilginç bulabilirsin."

Miranda o defterleri en kısa zamanda okumayı kafasının bir köşesine not etti.

"Ve Dorothy... Dokuz çocuklu ailesi o kadar yoksuldu ki, babası onu hiç denecek bir paraya köle pazarında sattı. Sırf doyurulacak bir boğaz eksilsin diye. Dorothy sonradan kıtanın en büyük besi istasyonlarından birisinin sahibi oldu." Nathan söylediklerinin yerini bulması için duralayıp devam etti. "Irene bir çiftlik çalışanının karısıydı. Kocasını attan düşüp ölünce, gidecek yeri olmadığını anladı ve burada kalıp Henry King ile evlendi."

Miranda sonunda dayanamadı. "O zamanlar öncülerin dönemiymiş. Yine de o tür bir yaşama razı gelecek çok fazla kadın olduğunu sanmıyorum."

"Şimdi de öyle."

"Yanıldığına eminim. Koşullar ve durum çok değişti." Miranda bakışlarını boynunda değeri o zamanlar kıtanın yarısını satın almaya yetecek bir inci kolye taşıyan Elizabeth'e döndü. "Öyle değil mi?"

Elizabeth dikkatli bir sesle, "Eski aileler Kimberly'de yeni gelenlerin çok farklı bir statü bulmasını sağlayacak kadar uzun süredir yaşıyor," dedi. "Ama nüfusumuz hala çok az. Ne kadardı, Nathan? Üç yüz bin kilometre kare üstünde otuz bin kişi mi?"

"Öyle. Üstelik bu nüfusun büyük bölümü belli başlı altı yerleşim merkezinde toplanmış."

Elizabeth, "Geri kalan bölgelerin çoğunda hala o günlerin koşulları ve kuralları geçerli," diye devam etti. "Yani önemli olan, kim olduğun ve nereden geldiğin değil, buraya ulaşmış olman. İnsana buralarda statü ve saygınlığı bu koşullara dayanması sağlar."

Tommy, "Ayrıca Kimberly'de geçmişinden uzaklaşmaya çalışan çok fazla insan var," dedi. "Bu konuyu deşmek yerine onları kişi olarak kabullenmek çok daha akıllıca."

Jared güldü. "Burası uygarlığın son kontrol noktası."

"Ve birçok da renkli karakter barındırıyor."

Miranda ana konuya dönerek, "Bence saygınlık ve statü kazanmak her şeye karşın zaman ister," dedi. "King ailesi nesillerdir bu amaca yönelik çaba sarf etmiş."

Elizabeth bu sözleri acı bir gülümsemeyle yanıtladı. "Bu

yükseliş ve düşüşlerle dolu bir süreç olmuş. Örneğin ben Lachlan ile evlendiğimde ailemizin Broome'deki inci üretimi işi kapanan yıllar oluyordu. İstiridye kabuğu iyi bir gelir kaynağı haline gelmiş ve imitasyon inciler ortaya çıkmıştı. Yani Lachlan benimle evlenirken hiçbir şeyim yoktu. Ona elimde kırık dökük bir valizle geldim."

Kahverengi gözleri en büyük oğlunun üstüne dikildi. "Yaşamımın babanızinkiyle birleşmesi gerektiğine inanmıştım. Ancak onun ölümünden ve senin babanın yerini alacak kadar büyümeden sonra Broome'ye dönüp inci işini canlandırdım. Lachlan'sız bir King's Eden'e dayanamazdım."

Elizabeth onun bir yorum yapmasını bekler gibi durakladı. Miranda anne ile oğul arasında neredeyse elle tutulabilir bir alışveriş yaşandığını fark etmişti. Olasılıkları kafasından geçirmeye koyuldu. Nathan onu gitmesinden ötürü yargılamış mıydı? Onun gidişi oraya gelen her kadına şüpheyle yaklaşmasına mı neden olmuştu? Bu nedenle mi annesinin bile dayanamadığı bir ortama hiçbir kadının içtenlikle dayanamayacağını düşünüyordu?

Nathan sonunda, "Sen yapmayı arzuladığın şeyi yaptın," dedi. "Bunun üstüne tartışmanın yararı yok. İnsanları istemedikleri şeyi yapmaya zorlamak dünyanın en büyük aptallığıdır. Umduğun sonucu asla alamazsın."

Miranda bir an için bu sözlerin kendisine yönelik olduğu sanısına kapılmıştı. Nathan'a göz attı, ama o dosdoğru annesine bakıyordu.

Elizabeth, "Yapılan seçimlerde her zaman başka faktörlerin de etkisi vardır," diye yanıt verdi. "Bu nedenle de, o faktörlerin zaman zaman gözden geçirilmesi gerekir."

"Bu konuda tam görüş birliği içindeyiz." Bakışları Miranda'ya döndü. "Anladığım kadarıyla yaşama farklı değer yargılarıyla bakıyoruz, Miranda."

"Adının Kimberly'de ağırlığı olmadığını söylemeyeceksin herhalde."

"Yaşamda tutunmak kadar ağırlığı vardır ancak. Buralarda en önemli şey de budur."

"Doğru." Elizabeth bir kez daha araya girmişti. "Kingler,

Connolyler ve benim ailem yaşamda kalmayı başarabilenler. Bu da güçlü bir karakteri, sağlam kökleri, iyiyi kötünden ayırd edebilme gücünü gerektirir. Burada kim olursan ol ayaklarının altına kırmızı halı atılmaz, Miranda. Senin bu tür karşılanmayı uman birisi olduğunu düşünseydim King's Eden'deki işe uygun bulmazdım."

Miranda, "Anlıyorum," diye mırıldandı. Elizabeth'in onu dış dünyadan biri olarak görmüyor olması içine büyük huzur serpmişti. "Ve sözlerinizi övgü olarak alıyorum."

"Sözlerime eklemem gereken tek şey, ailemizin gelecek nesillerini görememekten dolayı huzursuz olduğum." Delici bakışları oğullarının üstünde dolaşmıştı.

Tommy şakayla karışık bir şekilde, "Daha o kadar yaşlı değiliz, anne," diye karşı çıktı buna.

"Zaman beklemeden akıp gider. İnsanlar hep çok fazla zamanları olduğunu sanır, zaman geçer ve ertelenen işler asla gerektiği gibi yapılamaz."

Nathan, "Yine seçim konusuna döndük işte," dedi. "Bugünü mü değerlendirmemiz gerekiyor, yoksa geleceği mi planlamamız?"

Sorunun kendisine yöneltildiğini fark eden Miranda sıkışmıştı. Karar zamanıydı. Yanıtı bir kapıyı ya aralayacak, ya da sonsuza dek kapatacaktı. İnkâr mı etmesi gerekiyordu, yoksa risk alması mı? Birden aklına gelen güvenli yolu seçti ve, "Tartışmanın derinine inmeden önce Sarah King'in güncesini okumak isterdim aslında," dedi.

Nathan bir an için parçalamak istermiş gibi ona baktı, ardından dudaklarındaki gerginlik yerini hoş bir gülümsemeye bıraktı. "İlginin ödölsüz kalmayacağına inanıyorum. Defterleri Jim Hoskins'den alır almaz sana vereceğim."

Miranda gözlerini onun üstüne bu kez hiç zorlanmadan dikti. Tanıdığı en özel erkekti Nathan King. Ve kendisi de o andan itibaren her şeye boşverip onu olabildiğince fazla tanımayayayret edecekti.

ALTINCI BÖLÜM

Miranda her geçen gün Nathan'ı Sarah King'in güncesi gelmeden göremeyeceğine biraz daha inanıyordu. Her sabah taze bir heyecanla uyanıyor, ama Nathan o gün de gözükmeyince günü düş kırıklığıyla tamamlıyordu. Geceleri yatağına uzanıp saatler boyunca tavana bakarak onun son akşam yemeğinde ne yaptığını, ne söylediğini düşünmeyi adet haline getirmişti.

Nathan o akşam yemekten kalktıktan sonra giriş salonundaki resimlere birlikte bakmayı önermiş, ona ailesi hakkında daha ayrıntılı bilgi vermişti. O doyulmaz bir saatin sonunda göz göze geldiklerinde, ikisi de aralarında herhangi bir fiziksel temas olmamasına karşın engellenmesi güç bir şeylerin yaşanmakta olduğunu bilincine varmıştı.

Neyse ki, diğerlerinin hiçbirisi bunun farkına varmamıştı. Öte yandan, Nathan bir sonraki adımı atınca, kısa süre içinde her şeyin ortaya çıkacağı kesindi. Çok dar bir çevrede yaşıyorlardı. İnsanlar sonunda durumu kavrayıp konuşmaya başlayacaktı. Nathan'ın otel işlerine hiç karışmaması, hatta oradan uzak durması bunun sadece gecikmesini sağlıyordu.

Perşembe gününe kadar her şey öyle devam etti. Miranda o gün öğleden sonra otel ve çevresindeki her zamanki denetim turunu atıp saat dördü biraz geçerken yönetim ofislerinin olduğu bölüme girdi.

Asistanı Val Warren yüzünde mutlu bir gülümsemeyle onu bekliyordu. "İptal edilen süit başkası tarafından ayırtıldı. Yine tam olarak doluyuz."

"Harika! Bu kadar çabuk olması inanılmaz."

Val, "Galiba o parayı ödeyebilecek durumdaki insanların birbirinin ne yapacağından da haberi var."

"Şanslıyız. Roberto'yu bundan haberdar edelim. Gelenler kimmiş?"

"Ayer's Kayası'ndaki otelde kalan yeni evli bir çift. Yarın kiralaadıkları bir uçakla doğrudan gelecekler buraya. Adları da... Celine ve Bobby Hewson."

Miranda'nın yüzünden kan bir anda çekilivermişti. "Öyle mi?" dedi ve Val başını defterinden kaldırıp yüzünün aldığı hali görmeden dönüp bürosuna doğru yürüdü.

Kapıyı kapattıktan sonra dergesini bulması birkaç dakika almıştı. Bobby'nin yanına karısını alıp oraya geliyor olduğuna inanamıyordu. Ne zaman evlenmişler, balayına ne zaman çıkmışlardı? Nişanlandıkları bile daha üç ay önce açıklanmıştı. O kadar kısa bir sürede tüm dünya sosyetesinin katılacağı bir düğün nasıl düzenlenirdi?

Ani bir kararla yerinden kalkıp, koridorun sonundaki lojmanına doğru yürüdü. Gelecek olan kişinin kendi tanıdığı Bobby Hewson olduğunu kesinleştirmek için yapılacak tek şey vardı. Ayer's Rock'un müdürüyle özel bir görüşme yapacaktı.

Lojmanın oturma odasındaki telefonun yanına çöküp, geçerken sekreterinden aldığı numarayı tuşladı. Genel müdürle görüşmek için önce santrale, ardından da sekreterine kim olduğunu söylemesi gerekmişti.

"Merhaba, Miss Wade. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bugün Mr. ve Mrs. Hewson adına bir rezervasyon aldık."

"Ah, evet! Rezervasyonu ben kendim verdim. Hewsonlar buradan Broome'ye uçmayı planlıyordu, ama bizde kalan başka iki konuğumuzdan etkilenip programlarını değiştirdiler. Onları hatırlarsınız belki; John ve Robyn Trumbell. King's Eden'i o kadar çok övmüşler ki, Hewsonlar sizde de birkaç gün kalmak istediklerini söyledi."

"Anladım. Bu Bobby Hewson... Yani Regency otel zincirinin sahibi olan Hewson'dan mı söz ediyoruz?"

"Ta kendisinden hem de."

Miranda'nın yüreği bu yanıtla taş gibi ağırlaşmıştı.

"Eşi de Soleil Levant zincirinin sahibi olan Parmentier ailesinden." Adam tüm ayrıntıları yanılığa yer vermeyecek şekilde sıralamaya koyulmuştu. "Avustralya'ya ilk yolculuğuymuş ve görülmeye değer her yeri gezmek istiyormuş."

Miranda kendisini bunu yaşamak zorunda bırakan rastlantılar dizisine lanetler okuyordu. Bobby nasıl olmuşsa Trumbeller ile aynı otele düşmüş, dahası King's Eden'de sezonun ortasında boş yer bulmuştu.

Karşıdaki adam, "Mr.Hewson yöneticilik konumuna Sydney'deki Regency Hotel'de geldiğinizi söyledi," diye devam etti. "Sanki yeni işinizde nasıl olduğunuzu görmek ister gibiydi."

Bobby orada olduğunu biliyordu! Bunu Trumbeller laf arasında söylemiş olmalıydı. O da Broome'den vazgeçip programını King's Eden'e çevirmişti. Karnına kramplar girmeye başlamıştı. Bobby Hewson'un kendisini de *görülecek şeyler* arasına kattığı kesindi. Adama verdiği bilgi için teşekkür ederek telefonu kapattı.

Kafasından çeşitli senaryolar geçiyordu ve hepsi de cehennem karabasarından beterdi. Bobby ona gününü göstermek için geliyordu. Onun gücünü hiçe sayarak çekip gitmiş, o da kendisini bulmuştu.

Göz pınarlarına hücum eden yaşlara daha fazla dayanamayıp kendisini yatağına attı ve yüzünü yastığa gömerek ağlamaya başladı. Orada ağlayarak ne kadar zaman geçirdiğini bilemiyordu, ama kapının vurulmasıyla kendine geldi. Gelen neden birdenbire ortadan kaybolduğunu merak eden asistanı olmalıydı. Hemen banyoya koşup yüzüne su çarptı ve kurulandı. Kapının önüne ancak üçüncü çalmışında gelebilmişti. Biraz daha toparlanıp açtı.

Ve yeni bir şok dalgası yüzüne çarptı.

Gelen Nathan idi.

"Ah! Burada mısın? Sarah King'in güncesini vermek için seni arıyordum." Nathan elindeki paketi uzatmıştı. "Burası bunlar için en güvenli yer sanırım."

Miranda nasıl yaptığını bilemiyordu, ama elini uzatıp paketi almayı başardı. Sarah'ın güncesi! Geçmişe ait bir yaşam! Kendisi de o anda değil de geçmişte yaşamış olmayı çok ister-

di doğrusu.

"Miranda?"

Nathan'ın sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. Oysa geçmiş Miranda'ya o kadar yakındı ki. Konumunu, onurunu tehdit edecek ve kendisinin de engellemek için hiçbir şey yapamaya-
cağı kadar yakındı hem de.

"Bir şeyler ters mi gitti, Miranda?"

Bir şeyler mi? Her şey ters gidiyordu. Bobby yanlış zaman-
da geliyordu... Nathan yanlış zamanda gelmişti... Yani bir göz-
yaşı dalgası üstüne çullarınca Nathan'a arkasını döndü.

"Günlüğü okumak istediğini söylemiştin, ama düşünceni
değiştirdiysen..."

Miranda yutkunarak toparlanmaya çalıştı. Nathan'ı o de-
rece kaba bir şekilde karşılamış olmasını bir yalanla örtmesi ge-
rekiyordu. "Bağışla lütfen, Nathan," dedi. Sesinin titrediğini
fark edince duralayıp ardarda soluk aldı. "Kötü bir zamanda
geldin. Yine de çok teşekkür ederim."

Ama Nathan onun olağandışı bir şeyler yaşadığının farkı-
na varmıştı. "Senin bir sorunun var," dedi. "Bunu benimle ko-
nuşman iyi olur."

Miranda itiraz etmeye fırsat bulamadan kapıyı ardına ka-
dar itip içeriye girmişti bile. Kolunu onun omuzuna dolayıp
kanepeye yöneltti, ardından kapıyı kapattı. "Şimdi bana ne ol-
duğunu anlat."

Miranda başını iki yana salladı. "Seninle ilgili bir şey değil,
Nathan."

"Otelle ilgili bir şeyse, Tommy benim yardımcı olmama hiç
itiraz etmez."

"Kişisel bir konu. Ve yardımın olamaz. Şimdi lütfen..."

"Dene bir kere."

Miranda başını kaldırıp yaşlı gözlerini karşısındaki dağ gi-
bi bedende dolaştırdı. Ne yapacağını bilemiyordu. Onun yanı-
na oturup güçlü kolunu omuzuna doladığını hissedince ne
yaptığını hiç düşünmeden yüzünü omuzuna yasladı.

"Güven bana, Miranda. Bunu yapmayı eninde sonunda öğ-
reneceksin. Neden şimdi hemen denemeyesin ki?"

Miranda'nın yüreği de aynı şeyleri çılgık çılgıca sesleniyor-

du, ama ya Nathan yanlış anlarsa? O zaman ne yapabilirdi
ki? Onun Bobby Hewson'un dünyasında hiç yaşamadığını ve
kimi şeyleri asla anlayamayacağını öğrenmişti artık.

Nathan, "Söyle bana," diye üsteledi. "Konuşulmayacak ka-
dar kötü olan bu şey ne olabilir ki?"

Miranda'nın direnecek gücü kalmamıştı. "Sana söz ettiğim
adam," dedi. "Bobby Hewson idi o. Yarın buraya geliyor ve ya-
rında karısı da olacak. Üstelik benim burada olduğumdan da
haberdar."

Gerginlik!

Miranda'nın yaslandığı bedenden algıladığı ilk şey büyük
bir gerginlik olmuştu. Yüzünü dayadığı kaslı göğüs genişleyip
bir duvar halini almış, saçların okşayan el kasılıp kalmış, baca-
ğına dayanan baldırı sarmalayan kaslar bir kaya kadar sertleş-
vermişti. Bir anda içinden büyük bir pişmanlık yükseldi. Ona
söylememesi gerekirdi.

Sessizlik uzadıkça panik benliğini hızla sarıyordu. Ama ya-
pabileceği bir şey yoktu. Nathan gerçeği duymak için ısrar et-
miş o da söyleyivermişti. Öte yandan çok büyük bir tehlike
vardı ortada. Mağarada ona söylediği her şeyin yalan olduğu-
nu düşünüp, kendisini yine evli bir erkeğin metresi olmakla
yargılayabilirdi.

Nathan ise bambaşka duygularla boğuşuyordu. Benliğini
ilkel bir vahşilik sarmıştı sanki.

*Onu o alçağa bırakmayacağım! Bu kadının zarar görmesini ne
pahasına olursa olsun engelleyeceğim! Ona dokunacak olursa ölür!*

Birden kendisini akla dönmeye çağıran o cılız sesi duyar gi-
bi oldu. Vahşi toprakların vahşi adamı gibi düşünmeyi bırak-
ması, Miranda'nın paniğini dağıtacak makul bir kişi gibi dav-
ranması gerekiyordu. Bir süredir tuttuğu soluğunu ağır ağır
bıraktı.

Bunu hisseden Miranda yaşamının okyanus derinliklerin-
deki uçurumlardan birisinin kenarında olduğu sarısına kapıl-
mıştı. Adrenalin kanına hızla yayılırken, kendisini istediği şeyi
elde etmek için büyük bir savaş vermeye hazırladı.

Nathan biraz geriye çekilip onu kollarından kavramıştı.
"Tamam," diye mırıldandı. Doğrudan Miranda'nın gözlerinin

içine bakıyordu. "Üzüntünün nedenini öğrendik. Onun ne yapacağını düşünüyorsun? Bana her şeyi anlattırsan yanında daha sağlam yer alabilirim."

Miranda birden üstüne çöken rahatlamayla neredeyse yerine yığılıverecekti. Nathan ona inanıyor, onu yargılamıyordu! Bir süredir soluk almadığı için oksijensizlikten neredeyse gözleri kararacaktı. Dudaklarını aralayarak derin soluklar aldı. Ağzı kupkuruydu. Sonunda konuşabilecek hale gelince, "Hewson ailesi Regency otel zincirinin sahibidir," dedi. "Çok varlıklı ve etkili bir ailedir. Bobby ile bir süredir birlikteydik, ama onun Soleil Levant otellerinin sahibi olan Parmentier ailesinin kızı Celine ile nişanlanma kararı aldığını duyunca bu ilişkiyi bitirmek istedim. Bobby ise evliliği kendisine daha fazla güç kazandıracağı için kabul ettiğini, ilişkimizin devam edebileceğini savunuyordu. Sonunda ya her şeyin olduğu gibi devam edeceğini ya da..."

Bobby ile yaptığı konuşmanın aşağılayıcı anısı beyninden bir film şeridi gibi akıp geçince duralamıştı.

Nathan, "Ya da ne?" diye sordu.

Miranda içini çekti. "Ya da kariyerimin tehlikeye gireceğini söyledi. Sözleri tamı tamına buydu. Beni sektörde bir daha konumuma yaraşır yöneticilik bulamamakla tehdit ediyordu."

Nathan kaşlarını çatı. "Ama annem referanslarının mukemmel olduğunu söyledi."

"Benim kendisini bırakacağımı hiç ummadığından, Franca'ya giderken otelin genel müdürüne bu konuda bir şey söylemek gereği bile duymamış."

"Onu hiçbir şey söylemeden mi terk ettin?"

"Bu iş için başvurduğumu kimseye söylemedim. Kabul ettiğim haberini alınca da, eşyalarımı toplayıp istifamı verdim ve Sidney Regency'den aynı gün ayrıldım. Her türlü girişimi engellemek için bir günde ortalıktan kaybolmuştum."

Nathan, "Oldukça radikal bir çözüm," dedi, onu anlayabiliyordu.

"Oradan olaysız kopmak istiyordum ve King's Eden bana bu imkanı sunmuştu. Bobby'nin uzanamayacağı bir yere kaçıp, onun tanımadığı insanlarla çalışmam gerekiyordu. Sizin

oteliniz sıradan turizm ve konaklama anlayışına yönelik olmadığından burada bana ulaşamayacağını düşünmüştüm."

"Sana ulaşmak mı?" Nathan'ın gözleri şimdi birer ustura kadar keskindi.

Miranda kızardı. "Birlikte üç yıl geçirdik, Nathan. Bu süre içinde benimle ilgili çok kişisel bilgiler edindi. Bunları kullanacak olursa, ki kullanmakta duraksamayacaktır..." Nathan'ın bedeninin bir kez daha kasıldığını hissedince yutkunarak susmuştu.

Nathan ise onu ne kadar yanlış değerlendirdiğini düşünüyordu. Kendisi de Susan ile iki yıl geçirmişti, ama Miranda'nın aklında en azından Bobby ile yapacağı olası evlilik vardı. "Onu hala istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır!" Miranda birden parlamış ve ayağa kalkmıştı. "Tüm bunları ne için yaptığımı sanıyorsun? Onun adını bile duymak istemediğimi anlayamadın mı?"

"Ama onun buraya geleceği haberini alır almaz altüst oldun. Bu ilişki senin için bittiyse neden bu hale gelesin ki?"

"Bir noktayı atlıyorsun. İlişki benim için bitmiş olabilir, ama onun için hala canlı. Buraya gelecek, iş yaşamımı altüst edecek ve beni kendisinden başka kimsenin yanında barınmaz hale getirecek. Onu buraya davet eden ben değilim."

"Ama hala için için onu görmek istiyor olabilirsin."

"Buraya karısı ile geliyor, Nathan!"

"Beyninde hayır diyor olabilirsin." Kalkıp ona doğru yürüdü. "Bunu bana söylerken içten olup olmadığını sorgulamam."

"Sorguladığın nedir öyleyse?" Onun kendisine yaklaşımını izlerken bedeninin her tarafının titrememesi için büyük çaba sarf ediyordu. Karşısındaki adam istediği erkeğin Bobby değil de kendisi olduğunu nasıl olmuş da anlamamıştı?

Nathan gelip, bir adım önünde durdu. "Duyguların da aynı mı? Seni tutup kollarının arasına alsam..."

Miranda onun söylediği şeyleri yapışına bir kukla gibi uydurdu. Vücudunu tüm yumuşaklığıyla onun kaslı bedenine yaslarlarken soruyu unutmuştu bile.

"O sabah benimle öpüşürken onu mu düşünüyordun, Miranda?"

"Ben o anda hiçbir şey düşünemedim. Sadece..."

"Sadece sen de beni öpmek istedin."

"Evet." Miranda kendi sesini tanıyamamıştı. Başını dudaklarını onunkilere sunacak şekilde geri attığını fark edince şaşır-
dı. Bobby Hewson ve onun sunduğu tehlike aklından uçup
gitmişti.

"Öyleyse o geldiği zaman bunu aklından hiç çıkartmamayı
sağlamak için bir şey yapmamız gerek. Benimle birlikteyken
kendini nasıl hissettiğini bir daha asla unutmamalıydın."

Ve onu öpmeye koyuldu. Bu Miranda'nın haftalar önce ya-
şamasına karşın tadını unutmadığı öpücüğe benzemiyordu.
Bambaşka bir tutku, hiç ummadıkları, tanımadıkları bir telaş
içeriyordu sanki. Dudakları bir çift alev kesilip diğerini dağla-
maya koyuldu. Birbirlerini sever gibi değil, zehirleyip uyuştur-
mak ister gibi davranıyorlardı.

Sonrasını ikisi de hatırlayamadı. Giysilerin ne zaman sıyrı-
lıp atıldığını, Miranda'nın yumuşak teninin Nathan'ın çelik
kasları üstünde ne zaman eridiğini ikisi de bilemiyordu. Tek
bildikleri şey, iki yetişkin olarak öyle bir deneyimden daha ön-
ce asla geçmedikleriydi. O kaçınılmaz ana olan özlemleri daya-
nılmaz hal aldığı anda büyük bir sabırsızlık içinde birleştiler.

Kendilerini içinde buldukları o çok ilkel ve güdüsel dansın
temposu artarken, çevrelerindeki her şey silinip gitmişti. Mi-
randa tırnaklarını elleri arasındaki granitten oyulma kaslara
gömdü ve bedenini bir yay gibi gerdi. Her tarafından enerji fış-
kırtmasına karşın kendisini yumuşacık kadifelere sarılmış gibi
hissediyordu.

Ve bir anda evrenin milyarlarca kristal parçasına ayrılarak
dağıldığı sanısına kapıldı. Nabızı sayılamayacak kadar yüksel-
miş, solukları almaya yetişemeyeceği kadar sıklaşmıştı. Yine
de boğazından yükselmek üzere olan çılgıncı engelleyip bedeni-
ni Nathan'inkinin ağırlığına teslim etti.

Nathan solukları konuşabilecek düzeye inince Nathan,
"Bobby Hewson'a ihtiyacın yok, Miranda," dedi.

Bobby'yi? Miranda yaşamının çok önemli olduğunu sandı-

ğı bir bölümünün gözünde neredeyse yaşanmamış denecek ka-
dar küçüldüğünü hayretle fark etmişti. "Hayır," diye yanıt ver-
di ona. "Yok."

"Yarın yanında olacak ve bunu onun da kesinlikle anlama-
sını sağlayacağım."

Miranda ne olduğunu kendisinin de çözemediği bir şeyler
mırıldandı. Bobby farkı kavrayabilecek miydi acaba?

"Buraya gelip konuklara her zaman verdiğin içki ikramına
katılırım."

Miranda içine daldığı mahmurluktan birden sıyrılıverdi.
"Akşam içkisi!" Yerde dikilivermişti. "Saat altıyı geçmiş.
Happy Hour için hazırlanmam gerek." Gözü Nathan'ın gül-
lümsemesine ilişkin kızarmıştı. "Bu işim, Nathan. Ne olursa
olsun ihmal edemem."

"Görev seni çağırıyor demek?"

Miranda ona aldırmadan yataktan fırladı ve düşün altına
geçip suyu açtı. Zaten biraz daha duralasa, o hoş gülümseme-
ye kapılıp Nathan'ın kollarının arasına bir kez daha atılması-
na bir tek saniye kalmıştı.

Her tarafı iyice duyarlı hale gelmiş olan bedenini sıcak su-
ya terk edince tenine iğneler dokunduruluyor gibi olmuştu.
Tam bu duyguya kendi kendine gülerek cevap veriyordu ki,
aklına başka bir şey geldi. Ya Nathan başka bir erkekten gelen
tehdit karşısında o kadar tutkulu davrandıysa?

Benliği birden bu soruya isyan etti. Nathan onu arzuladığı-
nı Bobby meselesini duymadan önce de yanılığa yol açmaya-
cak kadar açık şekilde belli etmişti. Hayır; bunun Bobby ile ilgi-
si olamazdı.

Ama belki de koruma ve sahiplenme duygusuyla o kadar
tutkulu davranmıştı. Miranda düşün altında bu kaygıya da
omuz silkti. Daha önce hiçbir erkekle öylesine inanılmaz bir
deneyim yaşamamıştı ve o koşullar altında mesnetsiz şüpheler-
le uğraşamazdı.

Duştan çıkıp kurulanırken Nathan'ın gidip gitmediğini me-
rak ediyordu. Bedenine bir havlu dolayıp odaya geçince onu
tamamen giyinmiş halde buldu. Getirdiği paketi açmış, gün-
lük defterlerini yatağının başucuna dizmişti. Dönüp gülümse-

yerek, "İyi misin?" diye sordu.

Miranda da ona aynı şekilde gülümseyerek cevap verdi. "Biraz şaşkınım, ama çok iyiyim."

Nathan başını salladı. "Korunma konusunu düşünmeye fırsat bulamadık."

Miranda birden yine aynı güven duygusunu hissetmişti içinde. Nathan çok pratik bir konuda da olsa onu düşünüyordu. "Bir süredir hap alıyorum," dedi. "Şey için değil... Doktorum hormonal düzenlemeler açısından..." Saçmaladığını fark edip omuz silkererek susmuştu. Nathan o anda herhalde doğum kontrol hapı almazsa periodlarının düzenli olmadığı konusuyla ilgilenmiyordu.

Nathan, "Normalde daha sorumluluk sahibiyimdir," diye mırıldandı. "Herhangi bir sağlık sorunun da yok."

Miranda onu o topraklarda yaşamının genel gereksinimleri üstüne söylediklerini hatırlayınca gülümsedi. Bunların başında sağlık geliyor olmalıydı. Ciddi bir sesle, "Benim de yoktur," dedi.

"O zaman sorun da yok demektir."

İki sağlıklı insanı paylaştığı bedensel deneyimden çok daha fazlasını yaşadıklarının bilincinde olduklarını belirten yüz ifadeleriyle birbirlerine doğru birkaç adım attılar, ama hemen duruverdiler.

Nathan sessizliğin ardından, "Ben artık gitsem iyi olur," dedi. Sen de işine dön." Elini Miranda'nın çıplak omuzlarına koyup alına bir öpücük bırakmıştı. "Yarın akşamüstü içkisinde yanında olacağım."

"Teşekkür ederim." Konu neden gelip yine Bobby'ye dayanmıştı ki? Tüm yaşananların nedeni o muydu yani? Nathan'ın gülümseyerek odadan çıkışını izlerken Miranda sonrasının ne olacağını düşünmeye başlamıştı bile.

YEDİNCİ BÖLÜM

İşi konuklarla en iyi şekilde ilgilenmekti ve bu görev onların karşılanmasıyla başlıyordu. Bunu çok iyi bilmesine karşın, kendisine doğru yaklaşan Bobby ile karısına bakarken Miranda'nın tüm kasları saatlerce spor yapmış gibi gergindi.

Araçtan çıkan Bobby her zamanki gibi ıslıl ıslıl ve bakımlıydı. Teninin yılın on iki ayı korumayı başardığı bronzluğu şimdi biraz daha koyulaşmıştı ve altın rengi saçlarını çok daha iyi vurguluyordu. Yüzündeyse bakan her kadını eritebilecek o tanıdık gülümseme vardı.

"Miranda! Bu kadar uzak bir yerde tanıdık yüz görmek çok hoş."

Miranda gülümsüyordu, ama bu gülümsemede eskiden onu gördüğü zaman yüzüne yayıliveren içtenlikten eser yoktu. "Sen kent ortamından kolay kolay çıkmazsın Bobby. Geleceğini duyunca şaşırdım."

Bobby gerçekten de, şort ve tişört içinde bile bir kent centilmeni gibi görünmeye özen göstermişti. Aslında uzun ve atletik bedeni her türlü giysiyi çok iyi taşırdı. Miranda'yı tepeden aşağıya belirgin bir cinsel ilgiyle süzerken, "Yeni ilgi alanları insanın ruhunu dinç tutar," dedi.

Miranda onun çapkın bakışlarına hiç aldırmadan ilgisini yanındaki kadına yöneltti. Teni koyu altın rengine çalıyordu ve üstündeki tişörtün bile moda tasarımcısının elinden çıktığı kesindi. Oval yüzünün güzelliği başındaki bir yana hafifçe eğilmiş şapkayla daha da ortaya çıkıyordu. Genç Fransız kadını, onların deyimiyle tam bir *petite* idi. Kısa boylu ve ince yapılıydı. Kalçaları bir oğlan çocuğununki gibi daracık, sütyensiz

olduğu hemen anlaşılan göğüsleri küçük ve diriymiş.

Miranda ise gündelik iş kıyafeti olan haki safari gömleği ve aynı kumaştan yapılmış şort giymişti. O kadınla karşılaştırıldığı zaman bir amazon gibi kaldığını düşündü, ama bu kıyaslamayı hemen bir kenara itti. Bobby Hewson'un eşiyle rekabet içinde değildi ve olmayacaktı. Gülümsemesini korumaya çalışarak, "Siz de Celine olmalısınız," dedi. "İkiniz de King's Eden'e hoşgeldiniz."

Celine, "Teşekkür ederiz," diye yanıtladı onu. "Ülkenizin bu tarafı gerçekten büyüleyici." İngilizcesinde belirgin bir Fransız vurgusu vardı ve konuşmasını çok hoş kılıyordu. "Benim için çok değişik ve heyecan verici bir yolculuk oluyor."

"Umarım öyle devam eder." Miranda karısı kapıya doğru bir adım atınca Bobby'nin geride kaldığını gözden kaçırmamıştı.

Celine, "Sabah telefonda görüştüğümüz ayarlamaların hepsi yapıldı mı?" dedi.

"Her şey tamam."

"Öğleden sonra Granny Kanyonu'nda yapacağımız bot gezintisi de mi?"

"Rehberiniz siz kayıt işlemlerini yapana dek burada olur."

Celine ellerini sevinçle çırpı. "Çok iyi. Birkaç saati bile boşuna harcamak istemiyorum."

Miranda yakından inceleyince onun kendisinden epey genç olduğunu fark etmişti. Onlu yaşlarını yeni geride bırakmış gibiydi. Siyah saçları çok kısa, iri gözleri heyecan doluydu.

Arkalarından gelen Bobby, "Korkarım ben kanyon gezisine katılamayacağım, Celine," dedi.

"Ama her şey ayarlanmış."

"Sen gidebilirsin, küçük şey. Ben oteli dolaşıp nasıl bir yer olduğunu ve nasıl yönetildiğini görmek istiyorum."

Celine elini havada Fransızlara has bir jestle salladı. "İş, iş, iş!"

Celine söylenerek uzaklaşınca Bobby, "Kişisel bir tur istiyorum, Miranda," dedi.

Kişisel mi? Miranda'nın bedenindeki her sinir alarma geç-

mişti. "Olabilir. Asistanlarımdan birisinin sana istediğin her şeyi göstermesini sağlarım."

"Hadi, Miranda!" Öyle ustaca bir şekilde durmuştu ki, karısının söylediklerini özellikle kulak kabartsa bile duymasına imkan yoktu. "Senin bizzat rehberlik etmeni hak edecek kadar önemli bir konuk değil miyim yani?"

Miranda yüzüne özür diler gibi bir gülümseme kondurmayı başarmıştı. "Üzgünüm," dedi. "Korkarım bu öğleden sonra müsait değilim."

"İşlerini birilerine aktarabileceğinden eminim."

"Burası bir kent oteli değil ve senin alışkın olduğun şekilde yönetilmiyor. Personelimizin tamamının çok önceden belirlenmiş ve dakik görevleri var."

"Benim de personelinin anlayışla karşılayacağından emin olduğum özel bir ricam var." Bobby'nin gözleri altın topakları gibi ışıltılar saçıyordu.

Bu ışıltıları daha önce de görmüş olan Miranda ilk kez bunların oldukça iğrenç olduklarını düşündü. Ona orada şantajın işe yaramayacağını öğretecekti. "O ricanı bir yardımcım karşılayacak," dedi. "Ama daha üst düzeyde bir eşlik istersen, sana King ailesinden birisini de ayarlayabilirim. Nathan King bu akşam burada olacak."

Celine de o sırada tekrar yanlarına gelip son söylenenleri duymuştu. "Öyleyse iş konularını akşama dek erteleyebilirsin. Seni yanımda istiyorum, Bobby."

Bobby karısının elini tuttu. "Senin için bu kadar önemliyse gelirim, tatlım." Dönüp Miranda'ya gülümsemişti, ama dudaklarındaki sıcaklık gözlerine ulaşamıyordu. "Mr.King ile tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Konuklar genellikle saat altı gibi bir içki içmek için barda toplanır." Biraz kenara çekilip bagaj arabasını iten görevliye yol verdi. "Shiralee Süiti, Eddie."

"Evet efendim. Lütfen beni izler misiniz?"

Miranda onların uzaklaşmasını izlerken zavallı kızın ne tür bir adamla evlendiğinden habersiz olduğunu düşünüyordu.

▲ Akşama doğru Miranda'nın kendisine olan güveni yavaş yavaş azalır gibi olmuştu. Bobby'nin nasıl biri olduğunu üç yıl boyunca fark edemediyse Nathan konusundaki sezilerine nasıl güvenilebilirdi ki?

Bunları düşünerek hazırlanmaya koyuldu. Aklına durmadan yeni yeni senaryolar geliyordu. Bobby insanları kendi isteği gibi yönlendirmeyi iyi bilen birisiydi. Aynı yöntemi Nathan üstünde de kullanmaya kalkışacağı kesindi. Nathan'ın yalanlarla ustaca giydirilmiş gerçek kırıntıları karşısında ne tür tepki vereceğini kestiremiyordu.

Bara geçerken aklına olasılıkların en rahatsız edici olanı gelip yerleşti. Nathan her şeye karşın yanında yer alabilir, ama bunu sadece onunla seks yapmaya devam etmek için kabullenebilirdi. Kendisini varsayımlarla gereksiz yere huzursuz ettiğini düşünerek bara girdi.

Ve Nathan'ın orada olmadığını gördü.

Hewsonları diğer konuklarla tanıştırma ve ilk sohbet faslı bittiğinde saat altıyı çeyrek geçiyordu ve o hala gelmemişti. Bobby hemen yanına yapışarak diğerlerine mesleki paylaşımlarını anlatmaya koyulmuştu. Arada sırada da elini çok doğal bir hareketle onun sırtına, ya da omuzuna koyuyordu. Miranda ise o elbiseyi seçtiğine çok pişman olmuştu, çünkü ancak ayakkabı bağı kalınlığında olan askılar Bobby'nin son derece rahatsız edici dokunuşları için teninde çok fazla açık alan bırakıyordu.

Dışarıdan bir jipinkinden daha güçlü bir motorun sesi gelince biraz rahatladı. Gelen Nathan olmalıydı. Hemen dönüp terasa açılan kapıya yöneldi. Heyecanı Bobby'nin yarattığı sordundan kurtulacak olmanın verdiği rahatlamanın üstüne çıkıvermişti. Onu istiyordu. Otomatik kapı önünde kayarak açılınca merdivenleri çıkan Nathan'ı karşısında bulmuştu.

Ve farkı bir kez daha, her zamankinden güçlü şekilde kavradı. Bambaşkaydı o. Güneşin batarken kızıl bir çizgi haline koyduğu ufka kadar olan vahşi dünyanın lorduydu Nathan King. Omurgasından aşağıya doğru akan ürperti belinin çukuruna ulaşınca sanki sıcak bir sıvıya dönüşmüş, baldırlarını

yakmaya başlamıştı. Kapının arkasından bir kez daha açıldığını duymadı bile.

"Ah! Gelen Mr.King mi?"

Miranda birden Bobby'yi yanbaşımda bulunca irkilmişti, ama onun kolunu bir kez daha omuzuna atmasını engelleyecek hiçbir şey yapamadı. Şoka girmişti sanki. Nathan'ın yaklaşan adımlarının bu hareketle ağırlaştığını, delici bakışların ikisinin arasında gidip geldiğini görünce kendisini iyice kötü hissetmişti.

Nathan yanlarına yaklaşınca, "İyi akşamlar, Miranda," dedi.

Onun sakin sesi Miranda'nın dilinin çözülmesini sağlamıştı, "Seni daha erken bekliyorduk," diye mırıldandı. Yanıt gelmeyince Bobby'nin kolundan ne olursa olsun sıyrılıp onları birbiriyle tanıştırmaya koyuldu. "Bu bey konuklarımızdan birisi... Bobby Hewson... Ve Nathan King... Bobby bu tür bir oteli işletme konusunda seninle sohbet etmek istiyordu. İzin verirseniz ben de o arada diğer konuklarla ilgileneyim."

Bu yaptığı kelimenin tek anlamıyla kaçmaktı. Uzaklaşırken Bobby'nin kendisi için en kötü yalanları söylemesi riskini almayı o anda onların yanında kalmaya yeğleyeceğini düşünüyordu. Nathan da neye isterse ona inanabilirdi. Kendisi de hemen bir zırh oluşturacak ve Bobby'nin ona bir daha dokunmasına izin vermeyecekti.

Diğer konukların yanına ulaşınca etrafına bakındı. Garsonlar ordövr servisi yapıyordu ve Celine konuklardan birkaçıyla sohbete girişmişti. Ne kocasının oradan ayrıldığının, ne de Miranda'nın yanlarına geldiğinin farkında değil gibiydi.

Ama Nathan yanında Bobby olduğu halde içeriye girince tepkisi çok farklı ve şaşırtıcı oldu. "Mmmmm!" diye mırıldandı. "Muhteşem!"

Miranda sıkıntıyla Nathan'ın sadece kendisi üstünde değil, her kadında aynı etkiyi yarattığını düşündü. İkili yanlarına konuştukları duyulacak kadar yaklaşınca kulağına Nathan'ın sözleri çalındı.

"Korkarım yanlış kişiyle konuşuyorsun. Turizm kardeşimin işi ve o da bildiğim kadarıyla bu tesisi Miranda'nın yete-

nekle ellerine terk etmekten ötürü çok mutlu."

Bobby'nin kaşları çatılmıştı. "Demek tek işiniz bu değil."

"Ailemizin birçok işkolunda girişimleri var. Her biri bizim tarafından yönetilir ve kimse diğerinin işine karışmaz." Yüzündeki kibir Bobby'den başka soru gelmesini engelleyecek kadar belirgindi. "Aile ancak ilgi alanlarından biri tehdit altında olduğu zaman birlikte hareket eder." Bakışları Miranda'nın üstüne dikilmişti. "Kimberly'de yaşam kişinin kendisinin olanı ne pahasına olursa olsun koruması ilkesi üstüne kuruludur."

Miranda'nın benliği bir anda karmakarışık olmuştu. Nathan bu sözlerle kendisini mi kastediyordu? Bu Bobby konusunda kesin güvence altında olduğunun bir ifadesi miydi?

Bu sözlerden etkilendiği çok açık olan bir kadın, "Siz de Kinglerden birisi misiniz?" diye sordu.

Nathan hemen gülümseyerek kadına döndü. "Evet, Nathan King. Ve siz de..."

Bunu herkesin birbiriyle tanışması ve el sıkışması izledi. Tüm konuklar bir anda üretim istasyonu konusuna yoğunlaşmış, ardarda sorular sormaya başlamıştı.

Nathan, "Bu işte en önemli şeylerden birisi her zaman olağandışı bir olaya karşı hazır bulunmaktır," dedi. "Bugün öğleden sonra, atı çalışanlarımdan birisini sırtından attı ve adamın ciddi şekilde yaralanmasına neden oldu. Beli kırılmış bile olabilir."

Konuklar arasında üzüntü içeren bir mırıltı dolaşmıştı. Miranda onun neden geciktiğini şimdi anlıyordu. Nathan, "Burarlarda telefonu açıp ambulans çağırma imkanı da yok," diye devam etti. "Doktordan telefonla aldığımız talimatı uygulayıp onu hava yoluyla hastaneye gönderdik."

Miranda, "Haber aldınız mı?" diye sordu. Nathan'a geciktiği için içerlemiş olduğundan ötürü suçluluk duyuyordu. Kimberly'de yaşamak için kimi öncelikleri kabullenmekten söz ederken bu tür şeyleri kastettiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Nathan, "Hayır," dedi. "Saat beş buçukta yola çıktı ve şu sıralar hastaneye ancak ulaşmıştır."

"Anladım. Bir şey içmek istemez misin?"

"İsterim elbette, ama izin verirsen kendim alacağım."

O barmenin içkileri hazırladığı bara yönelince Miranda da peşine takılmıştı. "İçkini ben hazırlamak istiyorum."

"Teşekkür ederim." Nathan'ın sesi ondan artık hiçbir şey beklemediğini vurgulamak istercesine kuru çıkmıştı.

Arkalarında neden çiftlik yerine üretim istasyonu dendiğine dair bir tartışma başlarken onlar da bara ulaştı. Miranda, "Yaşanan kazaya gerçekten üzüldüm," dedi.

"Ben de zamanında burada olmadığım için üzüldüm."

"Yaralı daha önemli."

"Kimi yaralar onunkiler kadar kolay algılanamıyor."

Miranda'nın yüreği duracak gibi olmuştu. Nathan ondan mı söz ediyordu? Bu sözlerle belki Bobby'yi, belki de kendisini kastediyordu. Ona soran gözlerle bakıp barın arkasına geçti. "Ne istersin?"

Nathan'ın gözleriyse emir içeren bir otoriteyle onun yüzüne dikilmişti. "Yemekte herkesle birlikte olmak isterim. Tüm konukları bir masada topla. Bobby'nin yanımda oturması uygun kaçır. Şu anda istediğimse bir viski lütfen. Sek!"

Miranda şişelerden birisine uzanırken ellerinin hafifçe titreştiğini hissetti. Bobby'nin onun kulağına ne tür bir zehir fısıldadığını merak ediyordu.

"Ve sen de onlardan olabildiğince uzakta, masanın karşı ucunda oturursun herhalde."

Onlardan ve senden uzakta!

O oturma düzeninde durumda ikisi arasında konuşulanları duyamayacaktı ve bu hiç de hakça değildi. Bu durumda kendisini nasıl savunabilirdi ki? Viskiye uzatırken, "Ya ben bunu istemiyorsam?" diye meydan okudu.

Nathan'ın gözleri kısılmıştı. "Onun pençelerini üstünde tutmasından hoşlanıyorsun demek."

"Hayır!"

"Demek seni hala ne kadar istiyor olduğunu bilmek hoşuna gidiyor."

"Öyle olmadığını biliyorsun."

"Biliyor muyum, Miranda?" İçkisinden bir yudum aldı. "O buraya geldiğinden beri aranızda neler yaşandığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Miranda, "Hiçbir şey olmadı," diye tısladı. "Ve Bobby'nin sen geldiğinde yarattığı tablodan ötürü de son derece rahatsız oldum."

"Çözüm dönüp kaçmak mıydı?"

"Belki olması gerektiği kadar serinkanlı düşünemiyordum o anda."

"Belki değil, kesinlikle düşünemiyordun." İçkisinden bir yudum aldı. "Adamın karısı çok çekici. Kısıkıyor musun?"

"Hiç umurumda değil."

"Öyleyse neden önerdiğim oturma düzenine itiraz ettin?"

"Çünkü..." Miranda anı bir kararla çenesini kapattı. Onunla mücadeleye girmek delilik olacaktı. Üstelik Nathan onları terasta bırakıp içeriye kaçma konusundaki yorumunda haklıydı. "Tamam," dedi. "Nasıl istersen öyle olsun. Umarım yemekten keyif alırsın."

Barmen konukların içkilerini dağıtmış geri dönüyordu. Nathan başka bir şey söylemeden bardağını alıp diğerlerinin arasına karışırken, Miranda da şefi çağırıp yeni masa düzenini anlattı. Bir yandan da Nathan'ın Celine ile girdiği sohbeti izliyordu. Bu aslında sohbetten çok, abartılı bir heyecanla sorulan soruları cevaplama faslıydı. Bobby ise onlara hiç aldırma-dan çevresinde oluşturduğu grubun ilgisinin tadını çıkartıyor ve zehrini aktacağı uygun anı kolluyordu.

Masaya geçtiklerinde Miranda'nın oturma düzenini ayarlamasına gerek bile kalmamıştı. Nathan masanın başına geçince, Celine onun sağındaki sandalyeyi çekmiş, Bobby'ye de doğal olarak karısının karşısına oturmak kalmıştı. Diğerleri de kendiliklerinden uygun bir şekilde otururunca Miranda'ya Nathan'ın tam karşısına yerleşmekten başka seçenek kalmadı.

Ve Nathan o andan başlayarak yemeğin tüm denetimini ele geçirdi. Karizmatik evsahibini oynuyor, bütün konulara giriyor, tüm esprilere katılıyordu. Konuklar onun Kimberly bölgesi hakkında anlattıklarına kendilerini o kadar kaptırmıştı ki, hiçbir muhteşem yemekler konusunda yorum yapmadı. Nathan arada sırada konuşmayı Miranda'nın üstüne yıkacak göndermeler yapıp işletmedeki önemini vurguluyor, ardından sözü tekrar alıyordu.

Miranda bunun Bobby'ye sergilenen bir üstünlük girişimi olup olmadığını düşündü. Eğer öyleyse, Nathan King kendisini kazanmak için yanlış yol seçmişti. Onun bir yanında oturup, ortama daha fazla hakim olmak isterdi. Mülk King ailesine ait olabilirdi, ama onun işletmesi altındaydı.

Celine makyajını tazelemek için tuvalete gidince konu ertesi günün programına, doğal olarak da Miranda'ya dönmüştü. Ama bu kez de Bobby eğilmiş, Nathan'ın kulağına bir şeyler fısıldamaya koyulmuştu. Nathan'ın yüz hatları söylenenleri dinledikçe sertleşiyor, gözleri kısılarak çizgi halini alıyordu. Ardından eğilip o da Bobby'ye oturduğu yerde dikleşmesine neden olacak bir şey söyledi.

İki adam birbirinin gözlerinin içine uzunca bir süre suskunluk içinde bakmıştı. Sessiz bir düelloydur bu. İki erkek arasında yaşanan şey her neyse, bunu hiç de eğlendirici olmadığı belliydi ve Miranda kendisinin bu konunun tam ortasında olduğunu kavrayıp derin bir huzursuzluğa gömülmüştü.

Masanın ucundaki gerginliğin dağılmasına iki şey neden oldu: Celine'nin yerine dönmesi ve Nathan'ın cep telefonunun çalması. Nathan hemen özür dileyerek masadan kalkmış ve terasa çıkıp konuşmaya başlamıştı. Miranda az önce dağıtılan limonlu sufleye ilgili övgüleri yanıtlarken kendi tatlısına dokunmamıştı bile. Bobby ile Nathan arasında geçen ve kendisinin tek kelimesini bile duyamadığı konuşma iki gündür zaten azalan iştahını tamamen alıp götürmüştü.

"Miranda!"

Nathan'ın seslenişiyle elinde olmadan irkildi ve dönünce onun terasa açılan kapının önünde durduğunu gördü.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Bu çok nazik tonda verilmiş bir emirdi. Miranda masadaki diğer konuklara dönüp özür diledi ve kalktı. Benliğine yine bir kaos hakim olmuştu. Dizlerinin titremesini engellemeye çalışarak verandaya çıktı. "Hastaneden haber mi var?"

"Haberler iyi. Adamımın omurgası zedelenmemiş."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ama seni çağırmanın nedeni bu değildi. Yüzüme bak."

Çelikten bir emir daha!

Miranda bir süre Nathan'ın geldiği arazi aracına baktı. Onu ilk gördüğü anda ne kadar mutlu olmuştu oysa. Her şeyin birden öylesine kötü gitmesi şart mıydı? Bakışlarını hiç istememesine karşın onun yüzüne dikti.

Nathan kesin bir kararlılıkla, "Burada kalamazsın artık," dedi. "Tommy'yi aradım ve durumu bildirdim. Yarın ilk uçakla geliyor."

Miranda hayatının en büyük darbesini yemişti. Bedeni buzdan bir heykel gibi kalakaldı, ama kafası her şeye karşın çalışıyordu. Bobby böyle bir karara yol açacak ne söylemiş olabilir ki ona? Nathan konuya Tommy'yi neden karıştırıyordu? İşten atılmış olabilir miydi? Herhangi bir insanın söylediği birkaç söz buna nasıl neden olabilirdi?

Ama Bobby herhangi bir insan değil, bir önceki işvereniydi.

"Tommy'ye ne söyledin?" diye sordu. Kendisini ne olursa olsun savunmakta kararlıydı.

"Hewson'un işi konusunda ciddi tehdit oluşturduğunu anlamasına yetecek kadar konuştum onunla." Nathan'ın sesi buz gibiydi. "Şimdi gidip eşyalarını toplamanı ve yola çıkmaya hazır hale gelmeni istiyorum. Sen bunu yaparken ben de Hewsonları oyalayacağım."

"Nereye gidiyorum ki?" Bir yandan da var gücüyle Bobby'nin ona ne söylemiş olabileceğini düşünüyordu. "Bana bunu yapamazsın," diye inledi. "Bana nedenini söyle hiç değilse. Bunu hak etmiyor muyum sence?"

"Seni ve bu tesisin iyi adını korumaktan başka bir şey yaptığım yok." Tam uzaklaşıırken duralayıp buz gibi gözlerle bakmıştı ona. "Nereye gittiğine gelince: Benimle geliyorsun elbette. Haftasonunu evde geçirip, Hewsonlar gidince buradaki işine dönersin."

"Ben... Seninle..." Miranda alenen kekelemeye başlamıştı.

Kovulmadım!

"Evet, Miranda. Benimleyken güvende olacaksın. Sözüm sana bir şey ifade etmiyor mu?"

"Bobby açısından mı güvende..."

"Aklına takılan buysa, benim açımdan da güvende olaca-

ğın sözünü verebilirim."

Miranda başını iki yana salladı. Nathan'ın kendisinin istemediği hiçbir şeye yeltenmeyeceğini biliyordu, ama sesindeki haşın tona da anlam veremiyordu. "Bobby'nin ne söylediğini bilmek istiyorum. Bunu neden yapıyorsun?"

"Daha sonra." Eliyle konuşmanın bittiğini belirten bir hareket yaptı. "Gitmeden önce bu akşamın konuklarıyla ilgili olarak yapman gereken bir düzenleme var mı?"

Miranda gerçeği kavramıştı. Nathan ile Tommy birkaç dakikalık bir konuşmayla tüm kararları vermişti. Başını önüne eğerek, "Hayır," dedi. "Sanırım her şey yolunda ve hepsi mutlu."

"Sabah için gerekli düzenlemeler yapıldı mı? Kahvaltı, günlük program falan..."

Miranda olası sorunları tek tek sıraladı, ama her şey hazırды. "Hepsi programlandı. Gece müdürü de görevi aldı zaten."

"İyi. Şimdi gidip ihtiyacın olacak şeyleri toparla. Ben durumu idare ederim." Tam gidecekken tekrar döndü ona. "Ve hazırlanmakta gecikme, Miranda," dedi. "Hewsonlara bu gece ömrümün geri kalanına yetecek kadar katlandım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Miranda elinde çantasıyla yemek salonunun kapısına geldiğinde, Nathan'ı masanın başındaki yerinde sohbeti yönlendirir halde buldu. Çantayı girişe bırakıp bara ayrılan alanı boydan boya geçerken onun gidişlerini nasıl izah edeceğini çok merak ediyordu.

Nathan onu görünce yerinden kalkmış ve masanın yakınlığında bir yerde karşılaşmıştı. "Hazır mısın?" diye sordu ve kolunu onun beline doladı.

Miranda bu hiç ummadığı temasın etkisiyle sadece, "Evet," diye mırıldanabilmişti.

Nathan gülümseyerek konuklara döndü. "Gecenin geri kalanında bizi bağışlamanızı istemem gerekiyor sizden. Benim üretim istasyonunda işlerim var ve Miranda'nın haftasonu izni de başladı. Ona bir canlı hayvan üreticisinin yaşamının neye benzediğini deneyimle öğrenme sözünü çok önceden vermiştim."

Vermiş miydi?

Nathan kendi bedenine sıkı sıkıya bastırıldığı Miranda'ya bakarak gülümsedi. "Benimle kendisini neler beklediğini bilmeden evlenmesini istemem."

Evlenmek mi?

Miranda bu sözcüğü bilinç dışı bir şekilde tekrarlayacaktı, ama yüzüne yayılan gülümseme buna izin vermedi.

Erkek konuklardan birisi, "Çok kararlı görünüyorsun, Nat-

han," dedi.

"Dünyanın bu kesiminde kararlılık en yaşamsal şeydir." Duralayıp bir kahkaha attı. "Ve bir erkeğin yanına şans eseri Miranda gibi bir kadın gelirse, o kişinin ne kadar kararlı olabileceğini düşünemezsiniz bile."

Miranda'nın yanakları alev alev yanıyordu. Bu sözlere gözlerini Tanrı'dan yardım ister gibi tavana dikmekten başka yanıt veremedi. Bu hareketi konukları daha da neşelendirmişti.

"Kardeşim Tommy yarın sabah sizinle ilgilenmek için biz-zat burada olacak. Personel de haftasonu etkinlikleri için hazır. Yine de ben sürükleyip sizden kaçırmadan önce Miranda'ya söylemek istediğiniz bir şey var sa..."

"Sana iyi şanslar, Nathan!"

"Birbirinize çok yakıştığınızdan başka söylenecek şey yok."

"Bizi düşünmeyin; kendi keyfinize bakın."

"Vay be! Haberi ilk ağızdan duymak çok hoş. Evlendiğinizi buradan gittikten sonra duysam içerlerdim doğrusu."

Yağmur gibi yağın yorumlara ve iyi dileklere Celine bile katılmıştı. "Senin yerinde olsam hiçbir şey düşünmeden haftasonunun tadını çıkartırdım, Miranda," diye seslendi.

Bu sözler herkesin gülmesine neden olmuştu. Gülümsemeden, hatta hiç konuşmadan yerine çakılıp kalan tek kişi Bobby idi. Ama Miranda ona bakmadı bile. Beyninde tek bir sözcük yankılanıp duruyordu. *Evlilik!* Nathan bunu söylerken ciddi olamazdı. Bunu neden yapmıştı acaba? Bobby ona ne söylemiş olabilirdi?

Nathan'ın, "Öyleyse hepinize iyi eğlenceler diliyoruz dediğini duyunca birden silkindi.

"Umarım iyi vakit geçirirsiniz. Öneri ve tavsiyeleriniz için de teşekkürler. Ne de olsa Nathan insanın etrafındayken değil düşünmek, soluk almak bile güçleşiyor."

Konuklar kahkahalara boğulmuştu, ama Miranda şaka yapmıyordu.

Nathan arabaya gidene kadar kolunu onun belinden çek-

medi ve yolcu tarafındaki kapıyı açıp yarı yönlendirir, yarı onu yüksek araca kaldırır gibi yardımcı oldu. Az sonra kendisi de diğer kapıdan binip arabayı çalıştırmıştı ve yüzündeki az önceki hoş gülümsemenin yerinde şimdi sert bir ifade vardı.

Miranda yüreği deli gibi çarparak, "Bobby Hewson sana ne söyledi?" diye sordu.

Çizgileri granitten oyulmuş gibi sertleşen çene kıpırdamıyordu bile.

"Sonra demiştin! Şimdi sonra işte! Bana söylemen gerek artık, Nathan."

"Senin geçmişin araştırılmadan işe alınmana çok şaşırdığını söyledi."

Miranda duyduklarına inanamamış, ellerini birbirine kenetleyip yüreğinin üstüne bastırmıştı. "Tüm iş yaşamım boyunca bir tek kez bile olsun güvenilir olmamakla suçlanmadım ben," dedi. "Annen tüm referanslarını gördü ve kontrol etti."

"Annenin sıradan bir fahişeden bir gömlek yukarıda olduğunu ve alkolizme yenik düşerek öldüğünü söylüyor. Evli erkeklere metreslik yapıyormuş ve baban onlardan birisi olduğu için belli değilmiş."

Miranda'nın midesi fena halde bulanmaya başlamıştı. Onun annesiyle ilgili kimi şeyleri ısrarla sorduğunu çok iyi anımsıyordu. O da sıradan konuşmalarda, onun özel yaşamına fazla dikkat etmeyen birisi olduğunu ve içkiye düşkünlüğünü anlatmıştı, ama bu ifade tamamen abartıydı. Annesinin kendisine olan yaklaşımı canını ne kadar yakarsa yaksın, Miranda onun hakkında ne o deyimleri kullanmıştı, ne de o tür bir düşünceyi çağrıştıracak şekilde konuşmuştu.

Derin bir soluk alıp, sakın bir sesle, "Sana benim de aynı yolda olduğumu söyledi mi?" diye sordu.

"Senin cinsel yönlendirmeleri kendi yararına kullanmayı çok iyi bilen bir kadın olduğunu söyledi. Bu yeteneğinin zevkine kendisi de yıllar boyunca varmış. Varlıklı konuklarının üs-

tündeki çalışmalarına göz yummasının nedeni de..."

"Bu doğru değil!" Dehşet içini alev alev yakıyordu ve sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Ben... Ben kendimi asla *satmadım*."

"Bana karşı kendini savunmak zorunda değilsin, Miranda. Bu anlamsız konuşmayı sana aktarmak benim de hiç hoşuma gitmiyor. Ama o anda yapabildiğim tek şey, kendimi o adamın yüzüne bir yumruk indirmekten alıkoyabilmektir."

Üstüne birden çöken rahatlama neredeyse Miranda'nın bayılmasına neden oluyordu. Göz ucuyla Nathan'ın ellerine baktı. Direksiyonu öylesine sıkıyordu ki, eklemleri beyazlaşmıştı.

"Seni oradan çıkartmam gerekiyordu, çünkü adam eninde sonunda tatsız bir durum yaratmakta kararlıydı. Ama artık sana ulaşmasına imkan yok."

Miranda içini çekti. "Bu benim hakkımda yalanlar uydurmasını engellemeyecektir. Hatta senin evlilikten söz etmen öfkesini körükleyecek, yalanlarında daha da yaratıcı olmasını sağlayacaktır."

"Hayır, tehdidimi güçlendirecektir."

"Tehdit mi?" Birden masada eğilip Bobby'ye bir şey söylediğini anımsamıştı. "Onu neyle tehdit ettin?"

"Senin hakkında tek bir söz daha söylerse evliliğini altüst edeceğimi, bu durumda Hewson-Permentier birleşmesinin büyük tehlikeye düşeceğini."

Miranda dehşet içinde kalmıştı. "Ama bu dediğini nasıl yapabilirsin ki?"

"Karısı yoluyla."

"Kızı incitmekten mi söz ediyorsun?"

"Hayır, ama yeni bir gelinin başka bir erkeğe cinsel ilgi göstermesinin kocasına duyduğu aşkın fazla köklü olmadığının ifadesi olduğunu vurgulayabilirim."

Miranda bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. "Baştan çıkartmanın tarzın olmadığını söylediğini sanıyordum," dedi.

"Değildir." Dönüp Miranda'ya baktı. "Ama bunu ikisi de bilmiyor. Sadece blöf yapacağım ve blöf de göze alınamayacak

kadar büyük bedel içerdiği zaman başarılı olur."

"Benimle evleneceğini söylemek de öyle göze alınamayacak bir bedel mi senin için?"

Nathan kendinden emin bir sesle, "O masanın etrafında bana inanmayan tek bir kişi bile yoktu," dedi.

Bir blöf! Miranda gözlerini yumdu. "Bari Tommy'ye de benimle evlenmekten söz ettiğini söyleseydin."

"Söyledim."

"Konuklar otel personeliyle gevezelik ederken bundan bahsedebilir. Rehberler... Sam..."

"Küçük bir dedikodudan bir şey çıkmaz. Seni ikna etmeye çalışanın ben olduğumu net bir şekilde ortaya koyarım."

"Sonra ne olacak. Ben seninle evlenmeye razı gelmeyecek miyim?"

Nathan içini çekti. "Birçok kadın daha önce de söylediğim gibi benim yaşam şeklimi seçmekten kaçınır."

"Örneğin Susan..." Sözcükler ağzından kaçırılmıştı, ama pişman değildi. Gerçeklerin açık açık konuşulmasında kötü bir yan olamazdı.

Nathan alçak bir sesle, "Hayır," dedi. "Susan ile olan ilişkimizde evlilik kartları arasında hiç yer almadı."

"Yani birlikte seksi paylaştınız." Miranda bunun tıpkı Bobby'nin kendisini kullanması gibi olduğunu düşünüyordu.

"Öyle de diyebilirsin, ama iyi bir dostluğumuz vardı ve birlikte olmaktan hoşlanıyorduk. Ayrıca Susan çok genç yaşlarda geçirdiği bir trafik kazası nedeniyle çocuk sahibi olamayacaktı. Bu nedenle bana ilişkimizin ciddi bir boyuta asla gelmemesi gerektiğini kendisi söyledi. Benim günün birinde sahip olmayı kesinlikle istediğim çocukları verememek onu kahredecekti."

Miranda'nın aklı karışmıştı. "Sam onun evlendiğini söyledi."

"Evet, eşini kaybetmiş iki çocuklu bir adamla evlendi. Bana bunun anne olmak için yakalayabileceği ender fırsatlardan bi-

ri olduğunu söyleyince yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Suzan çocukları çok sever ve mesleği de öğretmenliktir."

Miranda tüm koşulları öğrenmeden yargıya varmanın ne kadar yanlış olduğunu bir kez daha kavramıştı. İnsanlar farklı farklıydı ve yaşam onları değişik sınavlardan geçmeye zorluyordu. Nathan eski kız arkadaşından söz ederken aşk, ya da sevgi sözcüğünü hiç kullanmamıştı, ama sesindeki tondan onu bir dost olarak sevdiği hemen anlaşılıyordu. Susan'a aşık olmuş olsa, onun bu sevgiye karşılık vermekte fazla direnemeceği kesindi. Bu da yaşanması kaçınılmaz bir trajedinin başlangıcını oluşturacaktı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Susan konusunu bu şekilde açmamam gerekirdi."

Nathan omuz silkti. "Ama hep aklımdaydı ve bir şekilde açacaktın." Arabayı evin önünde durdurup kontağı kapattı. Yerinde dönüp Miranda'nın yüzüne bakmaya başladı. "Ben Bobby Hewson değilim. Hayatım boyunca hiçbir kadına onursuz bir şekilde yaklaşmadım. Evime kendini herhangi bir şekilde tehlikede görerek girmeni istemem. İçinde en ufak bir rahatsızlık varsa seni başka yere götürebilirim."

"Hayır, hiç gerek yok buna." Sesinin paniklemiş gibi çıktığını fark edince hafifçe öksürdü. "Sen ne kadar düzgün bir insan olduğunu kanıtladın. Benim için girdiğin sıkıntı gerçekten özveri gerektiriyor."

Nathan başını ağır ağır salladı. "Seni konuk süitine yerleştireceğim. Yarın da benimle üretim istasyonuna gelersin. Kahvaltıya saat altı buçukta inebilir misin?"

"Bir çalar saat varsa..."

"Odanda bir tane olacak." Nathan araçtan indi ve Miranda eşyalarını toparlarken diğer tarafa dolaşıp onun kapısını açtı.

Miranda ise arabadan inmek için gerekli gücü kendinde bulmaya çalışıyordu. Sonunda yere ayak bastığında dizleri çözülecek gibi olmuştu.

Nathan onu hemen dirseğinden yakaladı. "Koluma girmek

ister misin?"

"İyiym. Sadece biraz yoruldum galiba." Benliğinin bir bölümü onun koluna sarılmak, bedeninin sıcaklığını hissetmek için tutuşurken, başka bir parçası bunu yapmaması gerektiğini söylüyordu. Bobby Hewson konusunda kendisine sahip çıkmasının nedeni onunla sevişmiş olması mıydı? Büyük olasılıkla değildi, ama o sevişme yaşanmamış olsa kendisini daha iyi hissedeceği kesindi.

Eve girdiler ve merdivenlerden üst kata çıktılar. Nathan'ın kapısını açtığı mekan çok hoş döşenmişti ve sıcacık bir ortam yansıtıyordu. Oturma odasından geçip yatak odasına girdiler. Nathan yatağın başucundaki saat radyoyu aldı. "Beş buçuğa ayarlasam sana hazırlanmak için yeterli zamanın kalır mı?"

"Evet, teşekkür ederim."

Nathan saati ayarlayıp komodinin üstüne bıraktı. "Banyon şurası. Yatmadan önce içmen için sıcak bir şey getireyim mi?"

"Hayır, sadece uyumak istiyorum. Benimle böyle ilgilendiğin için teşekkür ederim, Nathan. Bir sürü sıkıntıya neden olduğum içinse..."

"Sen hiçbir şeye neden olmadın. Şimdi Bobby Hewson'u unut ve uyu. Onu bir daha görmeyeceğine söz veriyorum."

"Nathan!"

Kapıya yönelmiş olan Nathan durup ona döndü.

"Ben cinselliği..." Doğru sözcükleri bulmak için duraladı. "Cinselliği hiçbir zaman kendime çıkar sağlamak için kullanmadım ben."

"Öyle bir şey yapmaya niyetlenseydin hedefin ben değil Tommy olurdu, Miranda. Akımızdan bile geçmeyen şeyler üstüne varsayımlar kurma. Seni tanıdıktan ve King's Eden'deki çalışmanı gördükten sonra hiçbir şey, hakkındaki düşüncelerimizi sarsamaz."

Miranda gözlerinden süzülen iki damla yaşın farkında bile değildi.

"Sen destek ve korunmaya kendi niteliklerinle hak kazan-

dın. Bu gece bu kavramların varlığını ve bir daha asla geri çekilmeyeceğini bilerek dinlen."

Miranda başını salladı, çünkü boğazı konuşamayacak kadar tıkanmıştı.

Ona uzun uzun bakan Nathan yaklaşıp yanağına dokundu. "Öyle güvenden yoksun bir ortamda büyümek çok güç olmalı. Tüm yaşadıklarına ve onca imkansızlığa karşın o kız çocuğundan ortaya çıkarttığın karaktere hayranlık duyuyorum." Onu omuzlarından tuttu. "Yarın yeni bir gün olacak."

"Evet."

Nathan'ın dudaklarında muzip bir gülümseme belirmişti. "Ve o yeni günde belki hayranlık duyduğum karakterle şu evlilik konusunu tekrar konuşma fırsatı buluruz."

Başka hiçbir şey söylemeden çıkıp gitmişti Nathan...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Miranda ertesi gün Bobby Hewson'u unutmakta hiç zorlanmadı. Kelimenin tam anlamıyla başka bir dünyada yaşıyordu. Nathan'ın helikopterinin ön camından aşağıya ilgiyle baktı. İki tane tek kişilik küçük helikopter sivrisineklerinkini andıran kıvrak hareketlerle uçuyor ve aşağıdan akıp giden sürüyü yönlendiriyordu.

Miranda pilotların helikopterlerden Kuzey Amerika kovboylarının atları gibi yararlandığını düşündü. Pervanelerin ve motorların sesinden ürken hayvanlar dosdoğru onların istediği tarafa yöneliyordu.

Öğlen saatleri yaklaşırken binlerce baş hayvan otlaklardan alınıp açık ağllara kapatılmıştı bile. Ama yapılacak daha çok iş vardı. Nathan kahvaltıda gidecekleri istasyonda otuz altı bin baş hayvan olduğunu söylemişti. Bu rakama her yıl yüzde onu kadar daha ekleniyordu. Değişik türlerin değişik istasyonlarda tutulmasıysa, türün saf kalmasını sağlıyordu.

Öğle yemeğini ırmağın kenarında, helikopterlerin yakıt ikmali yaptığı yerde tüm çalışanlarla birlikte yediler. Herkes sabahki gelişmeleri neşeyle tartışırken Miranda suskun kalmıştı. Tamamen farklı bir dünyada sürdürülen farklı bir yaşamın içindeydi ve bundan çok hoşlanmıştı.

Oturduğu kayanın öğleden sonra güdülecek sürünün ayak sesleriyle zaman zaman titrediğini hissediyor, rüzgar onların kokusunu taşıyordu. Hem hırçın, hem de insanı sarıveren bir imparatorluktu orası. Dönüp Nathan'a baktı. Hükümdariysa dayanılmaz bir erkekti. Onu daha yakından tanımayı çok istiyor ve o iki gün süreyle buna bolca fırsat bulacağını his-

sediyordu.

Nathan, "Sıcak bastırmadan işe koyulalım," dedi. Miranda'ya yorulup yorulmadığını, ya da kampta kalmayı isteyip istemediğini sormamıştı. Elini uzatıp onun kalkmasına yardım etti, ama sonra bırakmadı.

Miranda'nın yüreği çılgın bir dans tutturmuştu. İçinden ona sokulup yüzünü güçlü koluna yaslamak geliyordu.

Nathan, "Yemekte hiç konuşmadın," dedi.

"Konuya katılabilecek bilgiye sahip değildim."

"Ama sorular sorabilirdin."

"Bu sizin işiniz ve iş konuşulurken bölmek istemedim. Her şeyi dikkatle dinlemekten konuşmaya zaman kalmadı zaten."

"Gördüklerinden ve dinlediklerinden sonra ne düşünüyorsunuz?"

"Seni bu topraklardan kopartmaya çalışacak kadının sağır, kör ve kesinlikle aptal olması gerektiğini."

Nathan gülümsedi. "Bu şeyleri sıkıcı ve ilkel buldun mu?"

"Hayır, gördüklerim bende her şeyi öğrenme isteği uyandırdı." Bu gerçekten içten bir cevaptı.

Nathan ona uzun uzun baktı ardından içini çekti. "Mera-
kın bıkkınlığa dönüştüğünde bunu anlarım herhalde. Bu tür belirtileri algılama konusunda epey deneyim sahibi oldum."

Miranda bu sözlere cevap vermedi. Onun hayatına daha önce giren kadınları ima etmesi, içinde garip bir kıskançlığın doğmasına neden olmuştu. Öte yandan Nathan King'den usanmasına imkan olmadığını da artık gayet iyi biliyordu.

Gün birbirinden ilginç olaylarla geçip gitti. Akşama doğru hedeflenen rakama ulaşılmış, iş bitmişti. Yapılan kısa bir telsiz konuşmasının ardından küçük helikopterler güneşin kızıl bir top gibi battığı yöne doğru uzaklaştı, kendileri de King's Eden'e yöneldiler.

Karanlığın içinde kilometrelerce yol aldıktan sonra ileride bir grup ışık seçilmeye başlamıştı. Miranda yüreğinin hiç alışkın olmadığı bir sevinçle ısındığını hissetti. Güvenli bir limanın, kendisini sarmalamak için bekleyen bir yuvanın ışıklarını görmüşçesine mutlu olmuştu birden. Bu belki de hiç sahip olmadığı kimi şeylere duyduğu özlemidi. Ama karanlıktan aydın-

liğa çıkmak, uzun bir yalnızlıktan sonra dost eline uzanmak, kötü günleri geride bırakıp iyilerine kavuşmak gibi bir şey olduğu kesindi.

Nathan King yaşamına güvenlik, huzur ve sevgi getirmişti.

Sevgi!

Ona aşık mı oluyordu?

Helikopter piste inerken, arabayla eve dönerlerken, hatta akşam yemeği için giyinmek üzere odalarına giderlerken aynı soru beyninde yankılanıyordu. Odasındaki gardırobun önünde bir süre kararsızlık içinde durduktan sonra siyah ve kısa bir elbise seçti. Duşunu yaptıktan sonra giyinirken sütyene boşvermişti. Bu durumda Nathan'a karşı duyduğu istek saklanamaz hale gelecekti, ama umurunda değildi. Yaşadığı en canlı gerçektir bu ve saklanması da hiç gerek yoktu.

Oturma odasında buluşup önce birer içki içtiler, ardından yemeğe geçtiler. Yemek boyu konuşma dinmemişti ve bunun öncülüğünü Miranda yapıyordu. Bir an bile suskunluk olsa ortamdaki cinselliğin hızla yükselmesinden ürküyordu çünkü.

Nathan yemekten sonra ona King's Eden'in haritasını göstermek isteyince, birlikte çalışma odasına geçtiler. Uçsuz bucaksız toprakların haritası, küçük ölçekli olmasına rağmen dev çalışma masasına sığmıyordu. Nathan değişik tür sığırların yetiştirildiği istasyonların yerlerini bir bir gösterirken Miranda'nın aklından yaşadığı günün görüntüleri geçiyordu. Haritayı görünce Nathan'ın işinin ne kadar büyük ve ayrıntılı olduğunu çok daha iyi anlamıştı.

Bu gerçekten bir imparatorluktu. Nathan King'in imparatorluğu. Gözleri bir sürü ayrıntıyı ardarda sıralamaya dalmış olan Nathan'a kaydı. Gömleğinin açık yakasından bronzlaşmış teni gözüküyor, erkeksi kokusu burnuna doluyordu. Bakışları önce onun boynuna, ardından da dudaklarına kayarken söylenenleri duymamaya başlamıştı. Kulaklarında şimdi sadece yükselen nabzının atış sesleri vardı.

Birden irkildi. Nathan susmuş ve yüzüne bakmaya başlamıştı. Onun gündüz söylediklerini anımsayınca telaşla, "Sıkılmadım," dedi. "Ben..."

Gerisini söylemesine gerek ve imkan kalmamıştı, çünkü Nathan'ın dudakları onunkilerin üstündeydi. Çılgıncasına öpüşmeye başladılar. Elleri de birbirinin bedeninde telaşla geziniyordu. İlk anların acelesi yerini daha serinkanlı öpücüklerle ve dokunuşlara bıraktı. Nathan onun omuzlarını okşarken elbisenin askılarını bulmuş parmaklarını takıp kollarına düşmelerini sağlamıştı. Miranda da kıvrak bir hareketle askılardan kurtuluverdi.

Tamamen çıplak kalan göğüslerini onun dudaklarına sunmak için ayağa kalkınca elbise ayaklarının dibine döküldü. Ama Nathan da ayağa kalkmıştı. Miranda birden ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Boyu bir metre seksen santime yaklaşıyordu ve kimse daha önce onu o şekilde kucağına almayı denememişti bile. Ofise açılan bir kapıya doğru kayarak ilerlediklerini fark edince yatak odasına gittiklerini anladı.

Nathan onu yatağa bırakıp ayağındaki sandaletleri ve üstündeki son giysi parçasını çıkarttı. Şimdi biraz geri çekilmiş, çalışma odasının kapısından sızan ışıktaki parlayan eşsiz bedeni seyretmeye koyulmuştu. Gömleğinin düğmelerini yavaşça çözerken, "Seni ilk gördüğüm andan beri böyle düşledim," diye mırıldardı. "Tüm güzelliğinle, çırlıçıplak ve benim yatağımda."

Miranda onun her çıkarttığı giysi parçasıyla biraz daha çıplak kalan kaya gibi sert bedenini belirgin bir açlıkla izliyordu. Anlayamadığı tek şey, onun karşısında o şekilde yatıyor olmaktan ötürü neden hiç sıkıntı duymadığıydı. Nathan sonunda yanına yaklaşp bir dizini yatağa koydu ve elini uzattı. Geniş avucu Miranda'nın göğsünü çok değerli bir hazinenin üstüne kapanır gibi örtmüştü.

Miranda daha fazla dayanamayıp başını geriye attı ve inledi. Omurgası bir yay gibi gerilmiş, beli iyice çukurlaşmıştı. Göğsünün üstündeki elin yerini alev alev yanan dudaklar alınca ilk inlemeyi hafif bir çığlık izledi. Nathan bu kez diğer göğsünü öpmeye başlamış, ardından da dudaklarını daha aşağılara kaydırmıştı. Miranda da parmaklarını onun bedeninde doluşturuyordu, ama elleri onu gerçek anlamda kavramak için çok küçük kalmıştı.

Öpücükler en umulmadık yerlere ulaşınca paniklediğini

hissetti. Doruğa ulaşmak üzereydi ve o noktaya Nathan ile birlikte varmak istiyordu. "Hayır," diye inledi. "Hayır... Seni istiyorum!"

Nathan bu sözleri duyunca hızla yanına uzanıvermişti. Onun kendisini gerçekten büyük bir istekle beklediğini anlayınca tek ve her tarafından tutku fışkıran bir beden haline geldiler.

Ama Nathan hareket etmiyordu. Onun gözlerinin içine bakarak, "Bu senin için özel bir an mı, Miranda?" diye sordu. "Yaşadığın her şeyden daha mı özel?"

"Senin için öyle mi?"

"Öyle olmasa bu soruyu soramazdım sana."

"Seni ilk gördüğüm andan bu yana yaşadığım her şey çok özel benim için." Ellerini uzatıp onun yanaklarını okşadı. "Sana çok saçma gelebilir, ama benim için eğer bir adam yaratılacak olsa bunun sen olacağından eminim."

"Eğer yok, Miranda. Ben senin için yaratıldım."

"Hem de her şeyinle, Nathan."

"Öyleyse göster bunu bana." Yana devrilirken Miranda'yı da üstüne çekivermişti.

Miranda onun isteğinin ne kadar büyük olduğunu bedeninin hiç ulaşamayan derinliklerinde hissedince, parmaklarını göğsünün gür kıllarına soktu ve başını saçlarını savurarak alabildiğince geriye attı.

D inanılmaz patlamanın üstünden dakikalar geçmesine karşın solukları normale ancak dönüyordu. Doruğa ulaştıkları anda bedenindeki eklemlerin birbirinden ayrılmasından nasıl korktuğunu anımsayan Miranda kendi kendine gülümsedi.

"Benim olduğunu düşünmek için çok mu erken?"

Miranda bu beklenmedik ve alışılmadık soru karşısında şaşırmişti. "Ne demek istedin?" diye sordu.

Nathan onun yüzüne dağılan saçları çekti. "Yaşadığımız geçici bir şey mi?" İçini derin derin çekmişti. "Kalıcı olmasını çok isterdim. Yüreğimin, bedenimin, King's Eden'in, sahip olduğum her şeyin kadını olmanı yani."

CENNET BAHÇESİ

Miranda duyduklarına inanamıyordu.

Nathan yanıtın geciktiğini fark edince, "Senden hemen bir karar vermeni beklemiyorum," dedi. "Bunun için çok erken olduğunu biliyorum. Bu topraklar bir metres gibidir. Onların beni her çağırışında koşup gitmemi kaldırabilecek misin? Senden bunu iyi tartıp bana öyle yanıt vermeni istiyorum. Ve benim olanı paylaşmak için bir neden göremezsen..."

Miranda onun sözünü, "Seninle her şeyi paylaşırım," diye kesti. "Her şeyi!" Onun kollarına sokulurken Elizabeth King'in eşi Lachan için söylediklerini düşünüyordu.

Nathan içini bir kez daha çekti. "Öyleyse bu bizim için bir başlangıç."

"Ve sonu gözükmüyor."

Nathan gülerek onu kollarının arasında sıktı. "Ama sana seçenek sunmadığımı söyleyemezsin, değil mi?"

"Sen söz konusu olduğun zaman insanın hiçbir seçeneği olamaz, Nathan King."

Nathan pazartesi sabahı çalışma odasında oturmuş, Tommy'nin aramasını bekliyordu. Haftasonu Miranda'nın Bobby belasıyla bir kez daha yüzleşmesine gerek kalmadan geçmişti ve şimdi de oradan gittikleri haberi gelecekti.

Telefonu ilk çalışında açtı. "Tommy?"

"Tamamdır, Nathan. Paket uçaktaki yerini aldı."

"Sen kendin mi bindirdin?"

"Hayır, ama Sam..."

"Hadi, Tommy! Sana bununla özel olarak ilgilenmeni söylemiştim."

"Hewsonların ikisi de bütün haftasonu canıma yetti, Nathan. Ayrıca Sam'ı bilirsin. Adam yerinden kıpırdayacak olsa onu koltuğuna kelepçelemekten çekinmez."

"Öyleyse sorun çözüldü."

"Dahası bile halledildi. O şık çocuğun bir daha buralara ayak basmayı aklından bile geçireceğini sanmıyorum. Ama King's Eden'i hiç unutmayağından da eminim."

Nathan güldü. "Ne yaptın adama, Tommy?"

"Buraya gelince anlatırım. Miranda'yı da al yanına. Bu tesisi evladım gibi severim, ama yönetilmesinin bu kadar güç olduğunu bilmiyordum."

Nathan çevir sinyali gelen ahizeye gülerек baktı ve yerine koyup çalışma odasından çıktı. Az sonra Miranda'nın kapısını tıkladıyordu.

"Girin." Gelenin Nathan olduğunu görünce kaygıyla irileşmiş gözlerle, "Gittiler mi?" diye sordu.

"Evet." Miranda yerinden fırlayıp kollarını onun boynuna dolamıştı. "Üstelik Tommy onun bir daha dönmeyeceğinden nedense çok emin."

Miranda'nın gözlerinde hala şüphe bulutları geziniyordu. "Nasıl yapmış bunu."

"Oraya gittiğimizde anlatacaktı." Duralayıp güldü. "Tommy bu tür işlerde çok iyidir."

"Umarım bir tatsızlık yaşanmamıştır."

"King's Eden'de öyle bir şey olamaz. Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet." Nathan elini tutunca onun yüzüne baktı. Bu sadece fiziksel bir dokunuş değildi; avucundan benliğine çok farklı şeyler yayılıyordu.

Evden çıkıp arabaya bindiler. Yola çıktıklarında Miranda cuma akşamı aynı arabanın içinde ne kadar huzursuz, ne kadar korkmuş olarak oturduğunu düşünüyordu. Oysa öylesine muhteşem bir haftasonu geçirmişti ki, neredeyse oraya geldiği için Bobby Hewson'a müteşekkirecekti. Aklına Bobby gelince bir kez daha sıkıntıya düştü. Onun varlığı King's Eden'deki huzuru etkilemişse çok güç durumda kalacak, bunu da tam olarak az sonra anlayabilecekti.

Nathan'ın kullandığı arazi aracı otelin önüne Sam'ın jipiyiyle aynı anda ulaştı. Tommy de o sırada terasa çıkmıştı. Sam merdivenlerde, "Size bir şey soracağım," dedi. "Ben mi etrafımda olup biteni göremeyecek kadar safım, yoksa kulağıma çalışanlar dedikodudan mı ibaret. Hewson denen o sırtkan herif geçen gün Miranda'nın pençelerini sana geçirdiği türünden bir şeyler geveledi ağzında."

Miranda yanlarına yaklaşan Tommy'ye göz atarak, "Sen ne dedin?" diye sordu.

"Nathan'ın derisinin kalın olduğunu, ancak kendisi isterse pençe işleyebileceğini söyledim elbette." Duralayıp başını sallayarak sırttı. "Korkarım dişi, ya da erkek nice çakalın uzanan pençesini kopartıp attığını da ekledim."

Nathan güldü. "Otelimizin değerli bir konuyla öyle konuşulur mu hiç?"

"Eeee?"

Miranda kendisini merakla süzen Sam'ın masmavi gözlerine baktı. "Ne var yine?"

"Bana söyleyeceğiniz bir şey yok mu yani?"

Cevabı Nathan verdi. "Miranda'nın pençeleri umulmadık derecede derin izler bırakıyor ve ben onların hepsini büyük bir mutlulukla taşıyorum."

"Ne?" Sam kıkrıdayarak Miranda'ya baktı. "Yani sizin aranızda..."

"Evet."

"Vay be!" Sam bu kez bir kahkaha atmıştı. "Bu gerçekten harika." Bir kaşını kaldırarak Tommy'ye baktı. "Etrafında tapılacak biri olduğunu düşünerek uçuşan bir Celine olmadan yaşam sana pek kuru gelecek."

Tommy ona usanç dolu gözlerle baktı. "Celine de sanki çok umurundaydı? Ben sadece oyunun bana düşen kısmını sahneliyordum."

"O kadar iyi rol kestiğini bilmiyordum doğrusu. Tıpkı gerçek gibiydi." Nathan ile Miranda'nın yanından geçerken, "Sizin için çok sevindim," dedi. "Umarım Miranda'nın pençeleri yeterince derine daldırabileceği kadar keskindir. İyi şeyleri hak eden bir adam varsa o da sensin, Nathan."

Sam'ın salınarak uzaklaşmasını izleyen Tommy, "Bu cadı günün birinde süpürgesinden inecek ve ben de o zaman..."

Nathan, "Ne yapacaksın o zaman?" diye mırıldandı. "Süpürgesini kapıp poposuna mı vuracaksın?"

"İçine girmiş olan şeytan parçasından o şekilde bile kurtulamaz o."

"Senin de meleklerle hiç aran yoktur aslında."

Tommy'nin yüzünde garip bir gülümseme belirmişti. "Yoktur, ama insan biraz saygıyı yadırgamıyor doğrusu." Gözleri

birden parladı. "Hewson da bunu öğrendi işte. Kimse bize belini çok ağır ödemedi zarar veremez."

Miranda, "Sana teşekkür etme fırsatı bulamadım henüz, Tommy," dedi. İki kardeşe de borçlandığını biliyordu.

"Hiç gerekmez. Ben çok eğlendim. Ayrıca sen benim için çok özel bir insansın." Merdivenlere yönelmişti. "Benim artık gitmem gerek."

Nathan kardeşinin koluna yapıştı. "Her şeyi anlatmadan bir yere gidemezsin."

"Tamam, tamam! Bundan sonraki sahnenin başrol oyuncusu, onları Broome'de karşılayacak olan Jared. Annemin yetiştirdiği incileri ve onlardan yapılmış kolyelerin bir kadına ne kadar büyük prestij sağladığını Celine'ye öylesine abartarak anlattım ki, Bobby onun elinden otuz bin dolarlık olmadan kurtulamaz."

Miranda bir ıslık çaldı. "Tam Bobby'ye göre doğrusu."

"Ayrıca onlara cumartesi akşamı Lachlan'ın Adaleti'ni anlattım."

"O nedir?"

"Nathan sana anlatır."

Nathan, "Pazar günü Bobby'de bir değişiklik oldu mu?"

"Hem de sihirli değnekle dokunulmuş gibi. Sam bütün gün onların rehberliğini yapma zevkine erişti ve döndüğünde en ufak bir ima bile olmadığı raporunu verdi. Yemekte sözlerime bizlerin de babamız gibi düşündüğünü ve Albert'in kabilesine aynı gözle baktığımızı eklemeyi unutmamıştım."

"Albert mi?" Miranda onun tanıdığı Aborjin olduğunu anımsamıştı.

"Dün sabah onunla tanışmak, dinledikleri öykünün yaşayanlarıyla karşılaşmalarını sağladı. Giderken eline tutuşturduğum ikiyle çarpılmış otel faturasını da görünce, buraya bir daha uğramamaya yemin edeceğinden eminim."

Nathan kardeşinin omuzuna vurdu. "Kibir ve gururun faturası olarak kabul etsin onu. Seninle gurur duyuyorum, kardeş! En beceriklimiz sensin."

"Bunu unutmayayım da, uygun bir fırsatta Sam cadısının boğazından aşağıya tıkıvereyim. Bu arada..." Yönetim ofisleri-

ne doğru dönerken duralamıştı. "Otelin yönetilmesi konusunda yeni bir düzenleme yapmam gerekiyor mu?"

"Sezon bu şekilde bitsin, Tommy. Gerisi Miranda'nın kararına bağlı."

"Tamam!" Tommy gözle fark edilir şekilde rahatlamıştı. "Ben eşyalarımı toparlayıp gidiyorum öyleyse."

Nathan kardeşinin elini sıktı. "Zaman ayırdığın için teşekkür ederiz."

Tommy uzaklaşırken Miranda da Nathan'ın az önce söylediği şeyi düşünüyordu. Demek her şey artık kendi kararına kalmıştı. Bu sıradan bir yatak sohbeti değil, gerçek bir aşamaydı. Nathan kendisine olan ilgisini hem kardeşine, hem de Sam'a açıkça belli etmişti.

Lojmanın kapısını anahtarıyla açıp girince çantasını taşıyan Nathan da onu izledi. Miranda yönetimin dizginlerini tekrar eline almadan önce onunla yalnız birkaç dakika daha geçirmek istiyordu. "Lachlan'ın Adaleti nedir?" diye sordu.

Nathan çantayı bırakıp kanepeye oturdu. "Yılanları King's Eden'den kovmak ailemizin tarihinde çokça rastlanan bir şeydir. Çok eskilerde, kıtanın bu bölümlerinde insanların kendilerinin koyduğu kurallardan başka yasa uygulanmazdı. Bir üretim istasyonu gibi uygarlıktan uzak topluluklarda uyum her düzeyde sağlanmalıdır."

Miranda, "Aynı şey bu tesis için de geçerli," dedi. "Personelden beklediğimiz verimi almamız tamamen morallerinin ne durumunda olduğuna bağlı."

"Kritik olan dengeyi bulmaktır. King ailesinin Aborjinler ile ilişkileri, onların su kaynakları kurduğu için buraya göçtüklerinden beri daima iyi olmuştur. Bu aslında iki tarafın da yararınadır. Biz onlara kesintisiz gıda sağlarız, onlar da bize iş gücü. Aborjinler hayvancılıktan çok iyi anlamakla kalmaz. Buranın koşullarına dış dünyadan gelecek işçilere kıyasla çok daha dayanıklıdır."

"Sözünü ettiğin Albert'in kabilesi mi?"

"Evet. Albert'in babası yirmi yedi yıl önce üretim istasyonunun işçibaşıydı. Kabilenin önde gelenlerinden ve babam ona her şeyi ellerine bırakacak kadar çok güvenirdi. Bir gün bura-

lardan geçen genç birisi iş için başvurdu ve makina tamircisi olarak eğitildiğini söyledi. Babam da onu istasyondaki tüm makinalarından sorumlu mekanik olarak işe aldı. Aradan birkaç hafta geçmişti ki, adam diğerleri arazideyken deponun kili-dini kırıp viski çalmış ve sarhoş olduktan sonra Albert'in an-ne-sine tecavüz etmiş."

"Ah, hayır!"

"O zaman sekiz yaşında olan Albert annesine destek ola-rak onu alıp buraya getirdi. Annem kadını yatırıp, Albert ile beni babamı bulmaya gönderdi. Onu bulduk, ama diğerleri-nin hepsi de siyah bir kadına karşı o suçu işleyen kişinin ceza-sının ne olacağını görmek için toplanmıştı. Tecavüzcü, Abor-jinlere karşı girişilen böyle bir eylemin suç sayılamayacağını, bu nedenle ceza da olmaması gerektiğini savunuyordu."

"Bir insan bu şekilde nasıl düşünebilir?"

"İstasyonda kimsenin onunla aynı görüşte olmadığı he-men anlaşıldı. Zaten çalışanlarımız arasında ciddi fikir ayrılığı çok az görülür, çünkü Kingler bu toprakları nesillerden beri uyuma dayalı bir anlayışla yönetir. Her şeyin ötesinde, yanla-rında çalışan kişilere büyük bir bağlılıkları vardır ve onları her ne pahasına olursa olsun savunurlar."

Miranda gülümsedi. "Bunu bana söylemene gerek yok, çünkü en yakın örneğini henüz yaşadım."

Nathan onun yanağını okşadı. "Bundan sonra anlatacakla-rımı yaklaşık otuz yıl önce ve buradaki toplumun yararı göz önünde tutularak yaşandığını unutmadan dinle."

"Beni sert bir final için hazırlar gibisin."

"Daha da fazlası; ilkelik yansıtan bir sondan söz edeceğim. Babam aşağıladığı ve insandan saymadığı ırka saygı duymayı öğretmek için adamın Kral Leopold bölgesine götürülmesini emretti. Burası Kimberly'nin tam ortasında yer alan, insandan kesinlikle arınmış bir bölgedir. Adam orada Aborjinlerin binler-ce yıl önce yaptığı gibi yaşamda kalma mücadelesi verecekti ve tek başınaydı."

"Hayatta kalabildi mi?"

Nathan omuzlarını kaldırdı. "Hala vahşi yaşamın içinde dolaşıp durduğu sanılıyor. Oradan geçenler zaman zaman ak-

lını yitirmiş beyaz bir adama rastladıklarını rapor ederler." Miranda, "Eden'den, yani İncil'deki cennet bahçesinden sürgün cezası," diye mırıldandı.

"O burada kalma hakkını kendi elleriyle yok etmişti. Bura-daki yaşamda da elbette ki birçok gri ton vardır. Ama konu saygı çizgisinin ve başkalarının haklarının aşılmasına gelip da-yanınca, ortada sadece siyah ve beyaz kalır."

"Ve buna da Lachlan'ın Adaleti denir."

"Lachlan'ın ve benim adaletim."

"Ve Tommy ile Jared'in. Babanız size bunu bu şekliyle ema-net etti, değil mi?"

"Evet, kendi teslim aldığı şekliyle emanet etti."

Miranda bir süre gözlerini onunkilerden ayırmadan baktı. "Doğrusu bu, Nathan. Senin bu dünyayı tüm gerçekleriyle se-viyorum."

Nathan'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıvermişti. "Ben senin her şeyini seviyorum, Miranda Wade."

ONUNOU BÖLÜM

"Bir düğün mü?"

Elizabeth yüreğinden taşan sevinci kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Evet, anne," dedi Nathan. "Miranda ile yedi hafta sonra, yani sezon kapanır kapanmaz evlenmeyi düşünüyorum. Hazırlıklarla ilgilenir misin? Her şeyi düşlediğim şekilde ancak sen düzenleyebilirsin."

"Düşünüyorum dedin ve ben de nişandan falan söz edildiğini duymadım. Miranda'ya onunla evlenmek istediğini henüz söylemedin mi?"

"Tam bu şekilde söylemedim. Jared'in bugün ısmarladığım yüzükle gelmesini beklemeyi daha uygun buldum."

"Yanıtın olumlu olacağından emin misin?"

"Kesinlikle."

Elizabeth onun yüzündeki kendinden emin ifadeye bakınca karşısındaki kişinin tıpkı Lachlan olduğunu düşündü. Akli birden eşinin ona evlenme teklif ettiği ve kendisi için yaratılmış bir kadın olduğunu söylediği geceye kayıvermişti. Kendisi de ona hiç güçlük çıkartmamıştı, çünkü birlikte geçirecekleri zamanın bir saniyesini bile kaybetmeyi göze alamazdı.

"Onun annesi olmadığından her şeyiyle senin ilgilenmeni istiyorum, anne. Gelinliğinin hazırlanmasıyla, alışverişiyle, konuk listesiyle... Her zaman yanında ol ve ona gerçek bir anneyi aratma lütfen. Bunu Miranda'ya öneren de sen ol ve içtenlikle inanmasını sağla."

"Öyle olacak." Elizabeth kendini tutamayıp bir kahkaha attı. Miranda'yı oraya getirirken ne kadar isabetli bir karar aldı-

ğı ortaya çıkmıştı. "Öyle olacak," diye tekrarlardı. "Ne de olsa o benim ilk gelinim. Onun her düşünün gerçekleşmesini sağlayacağım." Çünkü o benim en büyük düşümü gerçekleştirdi.

Miranda aile evine giderken biraz huzursuzdu, çünkü Elizabeth'i de, Jared'i de mayıstaki yemekten beri görmemişti. O akşamın üstünden tam beş ay geçmişti ve kendisi de o süre içinde King's Eden ile bilinmesi gereken her şeyi öğrenmişti.

Öğrenmiş ve orayı çok daha fazla sevmişti.

Ama onlar bunu bilmiyordu ve Nathan ilişkilerini belli edecek bir şey söyler, ya da yaparsa, dış dünyadan gelen bir kadının onların yaşamına uyum sağlayıp sağlamadığı konusunda haklı endişelere kapılacaklardı.

Cipi evin önünde durdurup inince, Nathan'ın kapının önünde onu beklediğini gördü. Arabanın sesini dinlemiş olmalıydı. Mermer basamakları tırmanıp Nathan'ın önünde durdu. Ama Nathan onu eve yönelteceğine terasın bir köşesine doğru çekmişti. "Ne oldu?" diye sordu. "Bir şey mi var?"

"Kesinlikle yok." Yüzü ılık ılık bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Bu limon sarısı sana o kadar yakışmış ki, seni birkaç dakikalığına bile olsa kendime saklamak istedim."

Miranda rahatlayarak güldü ve başını onun omuzuna yaslayıp terasın ırmağa bakan köşesine yürüdü.

"Altın bir ırmak, altın bir gökyüzü ve altın bir kadın."

"Bir de romantik olmadığını iddia edersin."

"İnsan yüreğimde gerçekten hissedince romantik olmadan yapamıyormuş. Bu senin için."

Miranda onun elinde gri kadife kaplı küçük bir kutu olduğunu gördü. Bu ancak bir yüzük kutusu olabilirdi. Yüreği deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Nathan, "Açsana," dedi.

Miranda sersemlemişti ve parmakları titriyordu. Kutunun klipsi bir an direnecek gibi oldu, ardından açılıverdi. İçindeki yüzüğün platin montür üstüne yerleştirilmiş oval sarı elması çok iriydi, etrafı da daha küçük beyaz elmaslarla çevrelenmişti.

"Onu takarsan güneş sana olan aşkımın üstünde sonsuza dek ışıldayacak, Miranda." Yüzüğü kutunun içinden alıp elini onunkine uzattı. "Benimle evlenir misin?"

"Evet." Miranda'nın sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Gözlerini parmağına takılan yüzükten alamıyordu. "Ölürken parmağında senin yüzüğün olacak, Nathan."

"Öyleyse gidip bunu anneme de söyleyelim. Hiç kızı olmadı ve ilk gelinini kucaklamak için sabırsızlandığından eminim..."

SON